

RB MAGAZINE ZINE

luty 2 (50)/2019

5

NUMBER

Zapraszamy

KONFERENCJA PRACOWNICZE PLANY KAPITAŁOWE - NOWE WYMOGI. OSZCZĘDZAĆ CZY NIE?

7 czerwca 2019, Warszawa
Hotel Intercontinental

CENA
PROMOCYJNE
790 ZŁ NETTO + VAT
dla 15 pierwszych
osób

W programie, m.in.

- Zasady ogólne stosowania ustawy o PPK
- Podmiot zatrudniający
- Pracodawcy wyłączeni ze stosowania ustawy
- Osoby zatrudnione
- Kiedy i dla kogo obowiązek utworzenia PPK?
- Przekazywanie wpłat do PPK
- Wybór instytucji finansowej
- Uczestnictwo osób zatrudnionych w PPK
- Inwestowanie środków w PPK
- Dysponowanie oszczędnościami
- Nadzór nad funkcjonowaniem PPK
- Sankcje

Prowadzący

Mec. Katarzyna
Ziółkowska

dr Marcin
Wojewódka

Mec. Ewa
Buchowiecka

Partnerzy

10

ODPOWIEDZIALNOŚĆ KARNA SKARBOWA ZA PODANIE NIEPRAWIDŁOWYCH INFORMACJI W OŚWIADCZENIACH DOTYCZĄCYCH WHT

Autor: Paweł Boś

24

ZNAK TOWAROWY JAKO JEDEN Z PODSTAWOWYCH ELEMENTÓW STRATEGII BIZNESOWEJ PRZEDSIĘBIORSTW

Autor: Justyna Kyć

32

ŚWIADOMOŚĆ POKRZYWDZENIA WIERZycIELI WARUNKIEM ROZPATRYWANIA SKARGI PAULIAŃSKIEJ

Autor: Michał Wasilenko

SPIS TREŚCI

Luty / 2019

RB NEWS

Dobre praktyki: niemiecka firma członkowska LFK Limberger Fuchs Koch & Partner łączy siły z nowym partnerem4

12 miejsce RB Akademia w Rankingu Firm Szkoleniowych według Gazety Finansowej6

Russell Bedford w Top 20 rankingu globalnych sieci. Podsumowanie osiągnięć6

TEMAT NUMERU

Pracownicze Plany Kapitałowe – nowe obowiązki dla pracodawców8

PODATKI

Odpowiedzialność karna skarbową za podanie nieprawidłowych informacji w oświadczeniach dotyczących WHT 10

Skutki podatkowe powstające w wyniku rozstania się partnerów mających wspólny kredyt mieszkaniowy 12

Podatki zagraniczne: Rowerzyści w Holandii dostaną nową ulgę podatkową 13

Skażony alkohol jest bez akcyzy, nawet jeśli zostanie spożyty 14

Nowy katalog podmiotów obsługiwanych przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe 15

Specjalne strefy ekonomiczne w Polsce – podsumowanie nowości 16

Opodatkowanie sprzedaży nieruchomości podatkiem VAT i PCC – przesłanki ogólne, zwolnienia i możliwości rezygnacji ze zwolnienia 18

MEDIA

Forbes: Amortyzacja samochodu po nowemu. Co z podatnikami rozliczającymi pojazdy na starych zasadach? 22

TEMAT NUMERU

Pracownicze Plany Kapitałowe – nowe obowiązki dla pracodawców

8

PRAWO

Znak towarowy jako jeden z podstawowych elementów strategii biznesowej przedsiębiorstw 24

Stanowisko sądu w sprawie niedoręczenia przesyłki przez Poczta Polska 26

Bank nie naliczy już z góry odsetek od zaległych odsetek – ustawodawca uchyla jeden z wyjątków od zakazu anatocyzmu 28

Organ udzielający indywidualnej interpretacji podatkowej także posiada obowiązek oceny zgodności prawa krajowego z prawem unijnym 30

Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli warunkiem rozpatrywania skargi pauliańskiej 32

McDoland's zakrzusił się burgerem od SuperMaca - gigant przegrywa spór o znak towarowy przez niewystarczający materiał dowodowy 34

Nowości w przepisach o obrocie obligacjami mogą spowolnić dokapitalizację małych i średnich spółek . 36

RACHUNKOWOŚĆ

Kasy fiskalne online zmieniają obowiązki podatników 38

SZANOWNI PAŃSTWO

50 NUMER NASZEGO MIESIĘCZNIKA TO OKAZJA DO PODSUMOWAŃ. JUŻ OD PONAD CZTERECH LAT PRZYGOTOWUJEMY INFORMACJE O NAJWAŻNIEJSZYCH ZMIANACH W PRAWIE, A GRONO NASZYCH CZYTELNIKÓW CIĄGLE SIĘ POWIĘKSZA.

Nasza kosmiczna okładka jest ukłonem w stronę macierzystej sieci. Russell Bedford International nie bez powodu jest grupą, do której z dumą przynależymy. Jak żadna inna sieć potrafi łączyć ludzi i wątki związane z podatkami i prawem. Clou powodzenia jest tu pasja. Ludzie połączeni siecią RB lubią to, co robią. Czują się ze sobą dobrze i chętnie dzielą się tym ze swoimi klientami. Właśnie dzielenie się wiedzą, informacjami, przemyśleniami – jest głównym założeniem naszego miesięcznika. Bezpłatna porcja podsumowań funkcjonowania prawa w Polsce pozwala uporządkować tematy, a czasami przywołuje te, które w natłoku zajęć i informacji mogły nam uciec, podczas gdy są na tyle ważne, że mogą zaważyć na „być lub nie być” naszej działalności. Takim tematem są teraz Pracownicze Plany Kapitałowe, które nakładają na przedsiębiorców nowe obowiązki – pisze-

my o nich w tym numerze, zapraszamy również na konferencję poświęconą PPK i wreszcie – przygotowujemy dla Was obszerną publikację z komentarzami do zmian w tym zakresie. Zwracamy też uwagę na ciągle gorącą kwestię amortyzacji samochodu, a także rozpatrujemy szereg spraw, których znajomość może nam być pomocna przy prowadzeniu biznesu, jak np. opodatkowanie sprzedaży nieruchomości podatkiem VAT i PCC.

Jest nam niezmiernie miło, że sięgnęliście Państwo po nasz miesięcznik. Jako nasi czytelnicy należycie już do sieci, którą z radością tworzymy. Rozgoście się zatem

Miłej lektury

Katarzyna Kołbuś

Redaktor prowadząca

LUTY NR 1 (50) 2019

RB Magazine
ul. Marynarska 11, 02-674 Warszawa
tel. 22 276 61 84
rbmagazine.russellbedford.pl

Wydawca

 Russell Bedford
taking you further

Redaktor Prowadząca
Katarzyna Kołbuś
katarzyna.kolbus@russellbedford.pl

Reklama
e-mail: marketing@russellbedford.pl

Projekt i skład
PDWA Interactive Agency
ul. Banderii 4 lok. 321
01-164 Warszawa
www.pdwa.pl

Informacje zawarte w tej publikacji są tylko dla celów informacyjnych i nie stanowią profesjonalnego doradztwa z zakresu księgowości, podatków, biznesu czy porad prawnych. Ustawy i przepisy zmieniają się szybko, więc informacje zawarte w niniejszym dokumencie mogą nie być kompletne i aktualne. Proszę skontaktować się z profesjonalnym doradcą przed podjęciem jakichkolwiek działań na podstawie zawartych informacji.

Dobre praktyki: niemiecka firma członkowska LFK Limberger Fuchs Koch & Partner łączy siły z nowym partnerem

Obecnie klienci potrzebują firm konsultingowych, które mają silną sieć, najlepiej posiadającą międzynarodowy zasięg. Skuteczne konsultacje coraz częściej wymagają interdyscyplinarnych kompetencji z jednego źródła, dlatego świetnym pomysłem jest łączenie firm dysponującym pokrewnymi usługami, ale specjalizujących się w określonej dziedzinie. Podążając za wymaganiami klientów, niemiecki członek Russell Bedford International – LFK Limberger Fuchs Koch & Partner – ogłosił fuzję z Leisle GmbH, firmą doradztwa podatkowego i audytorskiego z siedzibą w Tuttlingen.

Założona przez Pamelę Leisle, doradcę podatkowego, audytora i eksperta ds. międzynarodowego prawa podatkowego, firma Leisle GmbH od wielu lat z dużym powodzeniem doradza głównie przedsiębiorstwom średniej wielkości w Tuttlingen i okolicach.

Mówiąc o połączeniu z firmą członkowską RBI, Pamela Leisle zwraca uwagę na nowe możliwości, jakie daje taki ruch: – *Moim głównym dążeniem w pracy doradcy podatkowego i audytora jest zawsze dostarczanie moim klientom najlepszej możliwej porady. Połączenie sił z firmą LFK Limberger Fuchs Koch & Partner pozwoli nam uzupełnić naszą wiedzę i know-how oraz poszerzyć zakres naszych usług. LFK dało mi możliwość zintegrowania mojej firmy z ich marką, kontynuowania współpracy z moimi klientami, którzy są naturalnie blisko mojego serca, oraz pomocy w kształtowaniu przyszłości jako partner i dyrektor zarządzający. Sojusz z większą firmą daje mi możliwość pomocy moim klientom przy jeszcze większej wiedzy i zasobach specjalistycznych. Będę nadal dostępna*

dla nich jako zaufana osoba kontaktowa, ale w razie potrzeby mogę teraz skorzystać z pomocy specjalistów i zasobów LFK. Lokalizacja biura w Tuttlingen zostanie utrzymana i rozbudowana w nadchodzących latach. Jestem przekonana, że dzięki temu sojuszowi znalazłem dla moich klientów zorientowane na przyszłość i korzystne dla nich rozwiązania.

Dla Thomasa Bussharda, partnera zarządzającego LFK, fuzja jest logiczną ewolucją LFK Limberger Fuchs Koch & Partner. – *Skuteczne konsultacje coraz częściej wymagają interdyscyplinarnych kompetencji z jednego źródła – mówi. – Wymagania klientów dotyczące ich konsultantów rosną, w szczególności jeśli chodzi o średnie firmy. Obecnie firmy potrzebują firm konsultingowych, które mają silną sieć, która również powinna mieć zasięg międzynarodowy. W wielu dziedzinach potrzebna jest coraz większa wiedza specjalistyczna i odpowiednie doświadczenie, dotyczące takich zagadnień jak: sukcesja firmy, zakup lub sprzedaż firm oraz usługi doradcze związane z podatkiem od sprzedaży/VAT.*

Z dumą informujemy, że firma Russell Bedford Poland Akademia znalazła się na 12. miejscu w rankingu Gazety Finansowej wśród najlepszych firm szkoleniowych w Polsce. Zajęła również 4. miejsce pod względem liczby przeszkolonych firm.

RB Akademia w 2018 roku świadczyła usługi 1530 firmom, przeszkoliła 1250 klientów indywidualnych. W rankingu 19 najlepszych firm szkoleniowych firma Russell Bedford Poland Akademia znalazła się na 4. miejscu pod względem liczby firm korzystających z naszych usług. (według opracowania CBSF).

W zestawieniu najlepszych firm szkoleniowych w Polsce firma RB Akademia zajmuje 12. miejsce, co jest wielkim sukcesem – według RIS, oficjalnie zarejestrowanych firm szkoleniowych w Polsce jest blisko 11 tys. Dodatkowo Russell Bedford Poland Akademia, jak wynika ze sporządzonego rankingu, została oceniona jako jedna z najlepszych firm pod względem zakresu oraz formy przeprowadzanych szkoleń.

Ranking uwzględnia takie kryteria jak: wysokość oraz dynamika przychodów, liczbę wykładowców, liczbę klientów indywidualnych oraz firm, formę oraz zakres szkoleń

Pod względem liczby klientów indywidualnych, instytucjonalnych oraz zakresu szkoleń RB Akademia plasuje się bardzo wysoko – 1530 przeszkolonych firm daje RB Akademii aż 4. miejsce wśród najlepszych firm w Polsce, z kolei 1250 klientów indywidualnych umieszcza RB Akademię na

8. miejscu wśród 19 firm. Świadczy to o tym, iż Russell Bedford Poland Akademia była jedną z najczęściej wybieranych firm szkoleniowych wśród firm oraz klientów indywidualnych.

Ranking jest rzetelną i obiektywną oceną opierającą się na zgromadzonych ankietach, wypełnionych przez przedstawicieli branży – wyniki ankiet zgromadzone zostały przez Gazetę Finansową w corocznym raporcie.

Na podstawie raportu: https://gf24.pl/biznes-raport/item/download/338_fcdd33574ec48ff6e4b8ff13b5fbf8a5

Najlepsze firmy szkoleniowe

	Nazwa firmy	wysokość przychodów 2018 (pkt)	dynamika przychodów r/r (pkt)	liczba wykładowców (pkt)	liczba klientów instytucjonalnych (pkt)	liczba klientów indywidualnych (pkt)	forma szkoleń (pkt)	zakres szkoleń (pkt)	suma punktów
1	MDDP Akademia Biznesu	110	110	45	70	70	4	9	418
2	Konsorcjum Szkoleniowo-Doradcze Gamma	110	90	40	70	70	7	9	396
3	Certes	110	50	40	60	70	6	9	345
4	EMT-Systems	110	60	35	60	70	4	5	344
5	Integra Consulting Poland	80	30	30	50	70	7	9	276
12	Russell Bedford Poland Akademia	20	0		70	70	5	8	153

RUSSELL BEDFORD W TOP 20 RANKINGU GLOBALNYCH SIECI. PODSUMOWANIE OSIĄGNIĘĆ

REWIZJA WYDAJNOŚCI SIECI RUSSELL BEDFORD WSKAZUJE NA MOCNY WZROST W CIĄGU OSTATNICH DWÓCH LAT. DZIĘKI WSPÓŁPRACY BIUR Z 97 KRAJÓW ŚWIATA PO RAZ KOLEJNY ZNALEŻLIŚMY SIĘ W RANKINGU TOP 20 GLOBAL ACCOUNTING NETWORKS.

Według jednego z najbardziej prestiżowych i miarodajnych rankingów sieci konsultingowych Russell Bedford International pozostaje w 20 największych graczy na rynku.

- ✓ Podsumowanie wyników daje twarde dowody na wysoką wydajność grupy.
- ✓ Globalne przychody z opłat wyniosły 0,5 biliona dolarów!
- ✓ Osiągnęliśmy wzrost liczby poleconych członków na 35% poziomie. Jeśli chodzi o wzrost liczby firm członkowskich zajęliśmy 4 miejsce w Top 20.
- ✓ Najwyższe łączne przychody z opłat – 17. miejsce
- ✓ Największa sieć wśród badanych krajów – 15. miejsce
- ✓ Najwyższy wzrost przychodów w ciągu ostatnich dwóch lat – 5. miejsce. Russell odnotował 21% wzrost przychodów w ciągu ostatnich dwóch lat

Ranking in terms of cumulative **PERCENTAGE GROWTH RATE** of fee revenues in each region over the past two years:

Russell Bedford has the **4th** highest net increase in the number of **NEW MEMBER FIRMS**

PRACOWNICZE PLANY KAPITAŁOWE – NOWE OBOWIĄZKI DLA PRACODAWCÓW

„Ustawa o PPK tworzy nowe możliwości gromadzenia środków dla osób zatrudnionych. Poszerzenie systemu długoterminowego oszczędzania o to nowe rozwiązanie jest wzorowane na doświadczeniach wielu krajów, w których funkcjonują podobne programy pracownicze. Wyjaśniamy jak w praktyce mają funkcjonować w Polsce”.

RAFAŁ CZEPIK

Radca prawny, absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, specjalista w dziedzinie prawa gospodarczego i cywilnego.

Pracownicze Plany Kapitałowe to powszechny system długoterminowego oszczędzania. Do programu może przystąpić każda osoba zatrudniona, która podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym. Oszczędności tworzone są wspólnie przez pracowników, pracodawców oraz państwo.

W 2019 r. wchodzi w życie ustawa o Pracowniczych Planach Kapitałowych (PPK). Obejmie stopniowo:

- od 1 lipca 2019 r. – firmy zatrudniające, co najmniej 250 osób według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r.;
- od 1 stycznia 2020 r. – firmy zatrudniające, co najmniej 50 osób według stanu na dzień 30 czerwca 2019 r.;
- od 1 lipca 2020 r. – firmy zatrudniające, co najmniej 20 osób według stanu na dzień 31 grudnia 2019 r.;
- od 1 stycznia 2021 r. – pozostałe podmioty, w tym jednostki sektora finansów publicznych.

Zasilanie rachunku

Pracodawca, w porozumieniu z zakładową organizacją związkową działającą u niego (a w razie jej braku z reprezentacją osób zatrudnionych wyłonioną w trybie u niego przyjętym), wybierze instytucję finansową, w której utworzy prywatne rachunki PPK dla pracowników. Rachunki będą zasilane comiesięcznymi wpłatami pracownika i pracodawcy oraz wpłatą powitalną i dopłatami rocznymi od państwa. Wpłaty pracownika oraz pracodawcy będą naliczane procentowo od wysokości wynagrodzenia brutto. Państwo z kolei będzie przekazywać ustalone kwoty – niezależne od dochodów pracownika. Gromadzone na rachunkach środki będą inwestowane w fundusze z uwzględnieniem wieku danego uczestnika PPK – tzw. fundusze zdefiniowanej daty.

Wpłata powitalna i dopłata roczna

Pracownicy, którzy przez, co najmniej 3 pełne miesiące będą uczestnikami PPK i za te miesiące dokonają wpłat podstawowych otrzymają tzw. wpłatę powitalną (250 zł). Dopłatę roczną (240 zł) otrzymają natomiast wszyscy uczestnicy PPK, (poza pewnymi wyjątkami opisanymi w ustawie) których wpłaty podstawowe i dodatkowe w danym roku wyniosą co najmniej 3,5% 6-krotności minimalnego wynagrodzenia w roku, za który dopłata jest należna. Uczestnicy, których wpłaty podstawowe są niższe niż 2% (osoby o niższych dochodach), muszą zgromadzić, co najmniej 25% powyższej kwoty.

Wypłata z rachunku PPK

Pracownik może w dowolnym momencie dokonać zwrotu środków zgromadzonych w PPK. Składając wniosek o zwrot środków, uczestnik otrzyma zgromadzone przez siebie oszczędności, pomniejszone o:

- podatek od zysków kapitałowych,
- 30% wartości wpłat po stronie pracodawcy - pobrane 30% zapisywane jest pracownikowi, jako jego składka na ubezpieczenie emerytalne w ZUS,
- środki pochodzące z dopłat od Państwa.

Ponadto ustawa przewiduje szczególne sytuacje życiowe, w których zgromadzone oszczędności będzie można wypłacić przed 60 rokiem życia:

- w sytuacji poważnej choroby uczestnika, jego małżonka lub dziecka (do 25% środków, bez obowiązku zwrotu),
- w celu pokrycia wkładu własnego w związku z zaciągnięciem kredytu na budowę domu lub zakup mieszkania, ale tylko dla uczestników przed 45 rokiem życia (do 100 % środków z obowiązkiem zwrotu w ciągu maksymalnie 15 lat).

Podatek od PPK

Wpłaty, które w ramach PPK finansuje pracodawca, stanowią w myśl ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przychód pracownika podlegający opodatkowaniu. Pracodawca będzie zobowiązany potrącić stosowny podatek z wynagrodzenia pracownika.

Dziedziczenie PPK

Po śmierci uczestnika PPK (bez względu na jego wiek) zgromadzone w PPK środki podlegają wypłacie transferowej do PPK, IKE lub PPE osoby uprawnionej lub podlegają wypłacie w formie pieniężnej. Uczestnik może wskazać osobę uprawnioną do jego środków, a jeśli tego nie zrobi, środki otrzyma jego spadkobierca (dziedziczenie na zasadach ogólnych).

Jeżeli w chwili śmierci uczestnik PPK pozostawał w związku małżeńskim, instytucja finansowa dokona wypłaty transferowej połowy środków zgromadzonych na rachunku PPK zmarłego uczestnika PPK na rachunek PPK, IKE lub PPE jego małżonka (w zakresie, w jakim środki te stanowiły przedmiot małżeńskiej wspólności majątkowej) albo na jego wniosek wypłaci mu te środki w formie pieniężnej.

Osiągnięcie wieku emerytalnego nie ma związku z możliwością wypłaty środków z PPK czy to przez uczestnika, czy przez osobę uprawnioną. Uczestnik PPK może dokonać wypłaty środków z PPK już po ukończeniu 60 roku życia bez względu na status aktywności zawodowej i płeć.

PPK zostały opracowane po to, aby zwiększyć bezpieczeństwo finansowe Polaków, wpłynąć na rozwój gospodarki, przedsiębiorstw oraz miejsc pracy, a także pomnażać prywatne oszczędności emerytalne pracowników. Czas pokaże jak się sprawdzą na rynku polskim.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ KARNA SKARBOWA ZA PODANIE NIEPRAWIDŁOWYCH INFORMACJI W OŚWIADCZENIACH DOTYCZĄCYCH WHT

Ustawa z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. 1999 Nr 83 poz. 930) została znowelizowana o art. 56d. Artykuł ten przewiduje odpowiedzialność karną skarbową za podanie lub zatajanie prawdy w oświadczeniach związanych z nowymi zasadami poboru podatku u źródła (WHT). Nowe przepisy mają dodatkowo zabezpieczyć rzetelność składanych oświadczeń, przewidując surowe sankcje karne za brak prawidłowego stosowania zasad preferencyjnego opodatkowania.

Sankcje przewidziano w przypadku podania nieprawidłowych danych w oświadczeniach składanych w celu skorzystania z możliwości zastosowa-

nia preferencyjnego opodatkowania podatkiem u źródła, czyli w przypadku oświadczenia przez płatnika o posiadaniu przez niego odpowiednich do-

kumentów niezbędnych do złożenia oświadczenia oraz o przeprowadzonej weryfikacji warunków zastosowania obniżonej stawki podatku lub

zwolnienia z podatku. Sankcje nakładane będą także za nieprawidłowe dane w oświadczeniu płatnika lub podatnika co do zgodności z prawdą przedstawionych we wniosku faktów niezbędnych do wydania przez organ podatkowy opinii decydujących o możliwości stosowania podatku WHT. Sankcję karną przewidziano również w przypadku zatajania lub podania nieprawdy we wniosku o zwrot podatku, jak i w przypadku gdy płatnik pobrał podatek bez zastosowania obniżonej stawki lub zwolnienia.

Nowy obowiązek członków zarządu

W kodeksie karnym skarbowym w art. 56d przewidziano kary jak za popełnienie najcięższych przestępstw skarbowych tj.:

- unikanie opodatkowania – art. 54 k.k.s.,
- oszustwo podatkowe – art. 56 k.k.s.,
- wyłudzenie podatku – art. 76 k.k.s.,

Przepisy te przewidują sankcje w postaci kary grzywny oraz karę pozbawienia wolności do lat 5. Nie można także wykluczyć, iż ww. regulacje nie będą stosowane w zbiegu z innymi normami karnymi, w szczególności dotyczącymi niepobrania podatku przez płatnika w rozumieniu art. 78

k.k.s., w tym również z przepisami ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. 1997 Nr 88 poz. 553) takimi jak:

- oszustwo popełnione na szkodę Skarbu Państwa - art. 286 k.k.,
- składanie fałszywych oświadczeń - art. 233 § 6 k.k.

Nowe przepisy prawa podatkowego w zakresie zasad poboru podatku u źródła przewidują, iż kierownik jednostki lub członek zarządu powinien podpisać się pod oświadczeniem o posiadaniu dokumentów oraz przeprowadzeniu odpowiedniej weryfikacji dla celów zastosowania preferencyjnego opodatkowania podatkiem WHT. Miałyby to uniemożliwić złożenie takiego oświadczenia przez pełnomocnika, a tym samym odpowiedzialność karna za podanie nieprawdziwych danych we wskazanych oświadczeniach spoczywałaby na członkach zarządu spółki.

Odpowiedzialność za czyn w pełni świadomy

Należy wspomnieć, iż odpowiedzialność karna oparta będzie na zasadzie winy umyślnej. Oznaczałoby to, że dla skutecznego pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej skarbowej, konieczne będzie wykazanie nie tylko wadliwości oświadczenia, lecz także tego, że osoba ta chciała

popełnić czyn zabroniony lub złożyć fałszywe oświadczenie, lub – przewidując taką możliwość – zgodziła się na to. Z perspektywy odpowiedzialności karnej głównym będzie ustalenie, czy dany członek zarządu był świadomy lub godził się na to, że podpisane przez niego oświadczenie zawiera nieprawdę. Sytuację taką można porównać do sytuacji, w której sądy karne przyjmują, iż sam fakt podpisania deklaracji nie przesądza o odpowiedzialności karnej danego członka zarządu jak ma to miejsce w sytuacji gdy deklaracja podatkowa jest sporządzona przez osoby wyspecjalizowane w dokonywaniu rozliczeń podatkowych, a następnie, zgodnie z zasadami reprezentacji spółki, deklaracja ta podpisywana jest przez członka zarządu.

Wprowadzenie odpowiednich procedur compliance może ograniczyć ryzyko odpowiedzialności karnej na wypadek kwestionowania prawdziwości oświadczenia, mając na uwadze skomplikowany charakter wprowadzanych regulacji podatkowych mogą one wewnętrznie uregulować sposób organizacji procesu poboru podatku u źródła. W celu uniknięcia popełnienia czynu zabronionego, procedury takie w szczególności powinny wprowadzać przydzielenie właściwych zadań kompetentnym osobom i określać zasady nadzoru nad ich wykonywaniem

PAWEŁ BOŚ

Autor licznych artykułów o tematyce prawno-podatkowej, publikowanych w prasie branżowej. Związany z Russell Bedford Poland od 2018 roku. Student Prawa na Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie oraz absolwent Zarządzania na Politechnice Świętokrzyskiej

SKUTKI PODATKOWE POWSTAJĄCE W WYNIKU ROZSTANIA SIĘ PARTNERÓW MAJĄCYCH WSPÓLNY KREDYT MIESZKANIOWY

Para niebędąca w związku małżeńskim zaciągnęła solidarnie kredyt bankowy na zakup mieszkania. Po roku postanowili rozstać się, ustalając, że po rozstaniu kobieta zbędzie nieodpłatnie swój udział we współwłasności mieszkania na rzecz byłego już partnera, oraz przeniesie na niego swoją część zobowiązania z tytułu kredytu bankowego. Finalnie były partner stanie się właścicielem całego mieszkania oraz jedynym dłużnikiem zaciągniętego kredytu bankowego. Pytaniem otwartym jest czy zbycie współwłasności nieruchomości nabytej rok temu pomiędzy byłymi partnerami, bez spłat i dopłat w drodze umowy o zniesienie współwłasności, nie będzie podlegało podatkowi dochodowemu od osób fizycznych.

Para w 2017 roku zakupiła na własność, na podstawie aktu notarialnego, mieszkanie o powierzchni użytkowej 55,80 m². W chwili nabycia lokalu i w dniu złożenia wniosku o indywidualną interpretację nie byli oni małżeństwem, nie byli także ze sobą spokrewnieni, dlatego zostali zaliczeni do tzw. III grupy podatkowej w rozumieniu art. 14 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. 1983 Nr 45 poz. 207). W momencie złożenia wniosku o indywidualną interpretację kobiet wraz z partnerem posiadali równy udział we współwłasności lokalu, a każde z nich było właścicielem połowy mieszkania. Para na zakup mieszkania zaciągnęła solidarnie kredyt bankowy oraz wniesli oni swój udział własny w równej części. Do dnia złożenia wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej kredyt został spłacony tylko w nieznaczącej części.

Kobieta zadając pytanie organowi wydającemu indywidualną interpretację, chciała potwierdzić swoje stanowisko, iż zbycie współwłasności nieruchomości nabytej rok temu pomiędzy byłymi partnerami, bez spłat i dopłat w drodze umowy o zniesienie współwłasności,

nie będzie podlegało podatkowi dochodowemu od osób fizycznych i nie będzie ona zobowiązana do jego zapłaty. Organ wydający indywidualną interpretację nie zgodził się z kobietą i uznał jej stanowisko za nieprawidłowe, gdyż do stwierdzenia powstania przychodu warunkiem koniecznym jest uzyskanie przysporzenia majątkowego, a zgodnie z zasadą swobody umów, odpłatne zbycie może nastąpić nie tylko w formie pieniężnej, również poprzez inne określenie jego wartości, np. zwolnienie z długu, czy potrącenie wzajemnych wymagalnych wierzytelności. Zatem, pod pojęciem „odpłatne zbycie” należy rozumieć nie tylko sprzedaż, ale każdą czynność prawną, w wyniku której dochodzi do przeniesienia prawa własności nieruchomości, jej części lub udziału niekoniecznie w formie gotówkowej. Wskazać należy również, iż odpłatne czynności prawne charakteryzują się tym, że każda ze stron uzyskuje korzyść majątkową niekoniecznie w postaci pieniężnej. W przedstawionej sprawie konsekwencją zbycia przez kobietę udziału we współwłasności lokalu mieszkalnego będzie przejęcie przez drugiego właściciela

w całości zaciągniętego kredytu. Należy uznać, iż celem tej czynności będzie odpłatne zbycie udziału we współwłasności lokalu mieszkalnego oraz przejęcie w całości kredytu przez drugiego współwłaściciela.

Podsumowując – planowane przeniesienie udziału we współwłasności na drugiego współwłaściciela w zamian za przejęcie długu będzie stanowiło źródło przychodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. 1991 Nr 80 poz. 350), a więc kosztem uzyskania przychodu będzie koszt nabycia nieruchomości w wysokości odpowiadającej udziałowi. Należy wspomnieć, iż przeniesienie udziału we współwłasności lokalu mieszkalnego będzie podlegało opodatkowaniu podatkiem PIT, ponieważ zostanie dokonane przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło jego nabycie.

Interpretacja indywidualna dyrektora KIS z dnia 29 stycznia 2019 r., nr 0113-KDIPT2-2.4011.556.2018.4.KK

PAWEŁ BOŚ

Autor licznych artykułów o tematyce prawno-podatkowej, publikowanych w prasie branżowej. Związany z Russell Bedford Poland od 2018 roku. Student Prawa na Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie oraz absolwent Zarządzania na Politechnice Świętokrzyskiej

PODATKI ZAGRANICZNE: ROWERZYŚCI W HOLANDII DOSTANĄ NOWĄ ULGĘ PODATKOWĄ

Za każdy kilometr przejechany do pracy i z powrotem podatnicy holenderscy mogą odliczyć 0,19 euro ulgi podatkowej.

Rząd holenderski mocno inwestuje w infrastrukturę rowerową – sympatycy dwóch kółek mają do dyspozycji rowerowe autostrady, stojaki, wiaty rowerowe. Aż 11 dużych pracodawców daje swoim pracownikom zniżki na zakup roweru. Nic więc dziwnego, że mamy tam ok. 23 mln jednośladów, przy 17 mln obywateli. Nowa ulga podatkowa ma dodatkowo zmotywować do korzystania z takiego środka lokomocji także przy dojazdach do pracy, które zdaniem rządu odbywają się w ten sposób w zbyt małym zakresie. Rowerowe podróże zwykle są rekreacyjne, a tylko ćwierć z nich to podróż do pracy.

SZKOLENIA WYJAZDOWE

**Dokumentacja cen
transferowych w 2019
oraz planowane zmiany
na 2020 rok**

Mrągowo, Hotel Mrągowo,
17-19 lipiec 2019

Kontakt

Anna Brzustowska
Starszy Manager

T: +48 533 339 817

E: szkolenia@russellbedford.pl

SKAŻONY ALKOHOL JEST BEZ AKCYZY, NAWET JEŚLI ZOSTANIE SPOŻYTY

Według wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), jeśli skażony alkohol zostanie uznany przez konsumenta za trunek, a następnie zostanie spożyty, to nadal nie może być uznany za produkt spożywczy.

Litewski NSA (*Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas*) zmierzał do ustalenia, czy niektóre importowane kosmetyki i produkty do higieny jamy ustnej, zawierające skażony alkohol, są zwolnione z ujednoczonego podatku akcyzowego przewidzianego w dyrektywie dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych nr 92/83/EWG. Importowane produkty miały być spożywane jako napoje alkoholowe.

Rozpatrzona przez TSUE sprawa dotyczyła litewskiej spółki, która importowała z Polski kosmetyki i produkty do higieny jamy ustnej. Sprowadzane produkty zawierały w swoim składzie alkohol, który nie był przeznaczony do spożycia. Alkohol był skażony zgodnie z polskimi przepisami.

W trakcie kontroli rozliczeń spółki organy podatkowe odkryły, że sprowadzane przez nią produkty sprzedawane były przez dystrybutorów hurtowych i detalicznych jako przeznaczone do bezpośredniej konsumpcji. Do konsumpcji miały zachęcać m.in. wyszczególniona procentowa zawartości alkoholu, dodane aromaty do produktów oraz ich bardzo niska cena.

Zarówno w Polsce jak i na Litwie zwolnienie skażonego alkoholu z akcyzy

bazuje na art. 27 dyrektywy 92/83/EWG. W obu tych krajach istnieje duży problem z powodu sprzedaży odkażonego alkoholu, gdyż nieuczciwi przedsiębiorcy najpierw importują skażony alkohol z kraju unijnego, korzystając ze zwolnienia akcyzowego, a następnie zostaje on odkażony i nielegalnie oferowany w szarej strefie. Teoretycznie taki alkohol ma służyć jako składnik do kosmetyków, rozpuszczalników itd.

Takim sytuacjom w Polsce zapobiega obowiązuca od 27 maja 2017 r. nowelizacja ustawy o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 937). Według obecnych przepisów zwolnieniem ma być objęty tylko denaturat skażony metodą akceptowaną w każdym kraju Unii Europejskiej bądź w polskim rozporządzeniu ministra finansów. Przedsiębiorcy dodatkowo zobowiązani są do prowadzenia wykazów kontrahentów, którzy mieliby nabywać od nich całkowicie skażony alkohol lub niektóre wyroby z jego zawartością powyżej 50 procent.

Litewskie organy podatkowe uznały, iż spółka sprzedawała produkty spożywcze i powinna zapłacić akcyzę od zawartego w nich alkoholu, gdyż nie zapobiegła sytuacji, w której produkty zawierające skażony alkohol były oferowane jako te do bezpośredniej konsumpcji. Wątpliwości miał natomiast

litewski sąd administracyjny, który spytał TSUE, czy spółka rzeczywiście powinna zapłacić akcyzę od alkoholu zawartego w produktach oferowanych przez litewską spółkę.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie miał wątpliwości, że litewscy urzędnicy poszli za daleko. Przypomniał m.in. swój wyrok z 7 grudnia 2000 r. (sygn. akt C-482/98), z którego wynikało, że skażony alkohol może być zwolniony z akcyzy, nawet jeśli niektóre osoby świadomie decydują się na jego konsumpcję.

Według TSUE nie ma znaczenia, czy spółka dodawała aromaty do swoich produktów, oraz czy wskazywała, ile zawierają alkoholu, gdyż konsumenci w chwili zakupu wiedzieli, iż produkt zawiera skażony alkohol, którego nie powinni pić. Konsumenci, chociaż posiadali informacje o skażonym alkoholu, dobrowolnie decydowali się na jego spożycie. Dlatego TSUE uznał, że importowane kosmetyki i produkty do higieny jamy ustnej, zawierające skażony alkohol będą zwolnione z ujednoczonego podatku akcyzowego, a litewska spółka nie musi opłacać podatku akcyzowego od zawartego w nich alkoholu, niezależnie od tego czy produkty zostaną spożyte.

Wyrok TSUE z 28 lutego 2019 r. sygn. akt C-567/17

PAWEŁ BOŚ

Autor licznych artykułów o tematyce prawno-podatkowej, publikowanych w prasie branżowej. Związany z Russell Bedford Poland od 2018 roku. Student Prawa na Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie oraz absolwent Zarządzania na Politechnice Świętokrzyskiej

NOWY KATALOG PODMIOTÓW OBSŁUGIWANYCH PRZEZ WYSPECJALIZOWANE URZĘDY SKARBOWE

Z dniem 1 kwietnia 2019 r. powiększy się grono podatników i płatników obsługiwanych przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe (tzw. duże urzędy skarbowe) – wynika z projektu rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 lutego 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie niektórych podatników i płatników, w odniesieniu do których zadania są wykonywane przez naczelnika urzędu skarbowego innego niż właściwy miejscowo.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami do kategorii podmiotów obsługiwanych przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe należą m.in. podatkowe grupy kapitałowe, natomiast spółki wchodzące w skład podatkowej grupy kapitałowej są obsługiwane przez te urzędy wyłącznie w przypadku spełnienia dodatkowych warunków z § 2 ust. 1 pkt 7 obecnie obowiązującego rozporządzenia (m.in. po osiągnięciu określonego przychodu netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług).

W nowelizacji rozporządzenia zaproponowano rozszerzenie grupy podmiotów o istotnym znaczeniu gospodarczym lub społecznym, tj. obsługiwanych przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe, o:

- spółki wchodzące w skład podatkowych grup kapitałowych,
- spółki, których co najmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzona do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instru-

mentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 512 i 685).

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu, dotychczasowa praktyka wyspecjalizowanych urzędów skarbowych obsługujących określone kategorie podatników i płatników, wskazuje, że spółki wchodzące w skład podatkowej grupy kapitałowej oraz spółki, których co najmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzona do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, ze względu na rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej oraz poziom skomplikowania transakcji gospodarczych, powinny być objęte właściwością wyspecjalizowanego urzędu skarbowego.

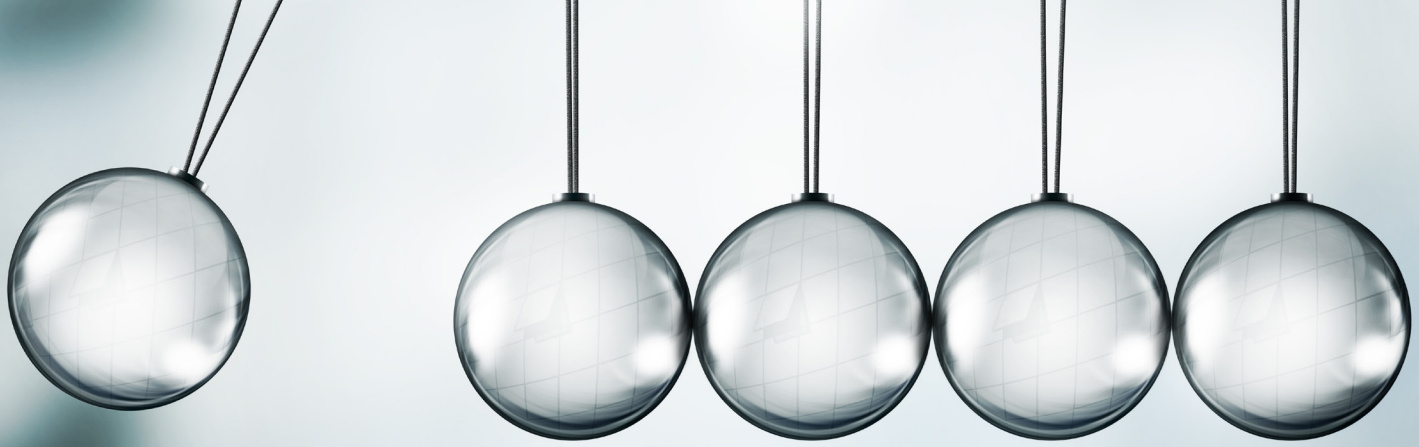
Projektowany model rozliczania spółek wchodzących w skład podatkowych grup kapitałowych ma zapewnić możliwość profesjonalnej ich obsługi przez wyspecjalizowane urzędy skarbowe. Powyższa zmiana ma pozwolić również na identyfikowanie podatkowych problemów o charakterze globalnym, w celu lepszego ich rozwiązania.

Jak wynika z uzasadnienia projektu podatnicy powyżsi zostaną zaliczeni z mocy prawa z dniem 1 kwietnia 2019 r. do kategorii podatników i płatników o istotnym znaczeniu gospodarczym lub społecznym, w odniesieniu do których zadania są wykonywane przez naczelników wyspecjalizowanych urzędów skarbowych, i nie będą składali zawiadomienia, o którym mowa w § 6 rozporządzenia. Natomiast organy podatkowe do podatników tych wyślą stosowną informację.

Ponadto nowelizacja zakłada wprowadzenie dodatkowego terminu, w jakim spółki, których co najmniej jedna akcja jest dopuszczona do obrotu na rynku regulowanym lub wprowadzona do obrotu w alternatywnym systemie obrotu, będą zobowiązane do zawiadamiania o zmianie właściwości dotychczas właściwego naczelnika urzędu skarbowego. Termin ten będzie wynosił 7 dni od zaliczenia tych spółek do kategorii podatników i płatników o istotnym znaczeniu gospodarczym lub społecznym, w odniesieniu do których zadania są wykonywane przez naczelników wyspecjalizowanych urzędów skarbowych.

BOŻENA PAWŁOWSKA

Starszy Konsultant Podatkowy Russell Bedford Poland

SPECJALNE STREFY EKONOMICZNE W POLSCE – PODSUMOWANIE NOWOŚCI

Jakie istotne zmiany w prawie dotyczące specjalnych stref ekonomicznych zostały wprowadzone i jak należy je ocenić? Z jakich benefitów i na jakich zasadach mogą korzystać przedsiębiorcy w Polsce? Przejrzyj nasz poradnik, a dowiesz się na co możesz liczyć od tego roku.

SSE miały przyspieszać rozwój najsłabszych regionów naszego kraju i zmniejszyć bezrobocie, co w pewnym stopniu udało się osiągnąć. W Specjalistycznych Strefach Ekonomicznych powstało około 2 tys. firm, stworzono i utrzymano ponad 350 tys. miejsc pracy i pozyskano kapitał o łącznej wartości ponad 120 mld zł, a w ostatnich 3 latach aż 80% przemysłowych projektów inwestycyjnych ulokowana została na terenie Specjalnych Stref Ekonomicznych. Od 30 czerwca 2018 r. zmieniły się zasady działania Specjalnych Stref Ekonomicznych, ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz.U. 2018 poz. 1162) określa kryteria uzyskiwania wsparcia na terenie niemal całej Polski, a także warunki ubiegania się o ulgi.

Na jakich obecnie preferencyjnych warunkach można prowadzić biznes w SSE?

Przedsiębiorca, który chce inwestować na wybranym terenie, zgłasza się do Zarządzającego danym obszarem SSE z wnioskiem o wydanie decyzji o

wspieraniu. Inwestycja weryfikowana jest na podstawie kryteriów jakościowych i ilościowych zgodnych z rozporządzeniem Rady Ministrów. Firma, która spełni kryteria zgodne z rozporządzeniem Rady Ministrów otrzymuje wsparcie w postaci zwolnienia od podatku dochodowego. Ulga przyznawana jest z tytułu kosztów nowej inwestycji bądź zatrudnienia określonej liczby pracowników w związku z nową inwestycją.

Decyzję o wsparciu wydaje się na czas oznaczony, nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 15 lat. Jeżeli w dniu wydania decyzji o wsparciu teren, na którym ma być zlokalizowana nowa inwestycja, jest położony w granicach SSE decyzję o wsparciu nowej inwestycji wydaje się na okres 15 lat.

Na jakie ulgi można liczyć, inwestując na terenie SSE?

Inwestując na terenie SSE przedsiębiorstwo może liczyć na otrzymanie wsparcia w postaci zwolnienia od podatku dochodowego CITI ub PIT, w za-

leżności od formy prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę.

Nowa inwestycja położona na terenie SSE otrzymuje decyzję na czas oznaczony, nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 15 lat.

Często oferowaną ulgą dla nowych inwestorów przez gminy są zwolnienia z podatku od nieruchomości. Inwestorzy mogą liczyć również na grant inwestycyjny od rządu. Atrakcyjnym udogodnieniem jest także możliwość uzyskania dotacji powiatowych urzędów pracy oraz wsparcia ze środków unijnych.

Dodatkowe benefity dla inwestorów

- dostępność atrakcyjnych, uzbrojonych gruntów wraz z całą niezbędną infrastrukturą,
- możliwość zakupu lub wynajmu już istniejących w SSE nieruchomości; w niektórych strefach istnieje - możliwość realizacji projektów w systemie BTS (built to suit) i ich późniejszego leasingu,

- możliwość skorzystania również z innych zachęt inwestycyjnych oferowanych na terenie SSE, w tym zwłaszcza zwolnienia z podatku od nieruchomości, grantu inwestycyjnego od rządu, dotacji powiatowych urzędów pracy oraz wsparcia ze środków unijnych (pomoc publiczna sumuje się tj. łączny poziom wsparcia dla firmy ze wszystkich źródeł nie może przekroczyć 30-70% nakładów inwestycyjnych),
- wsparcie administracyjne ze strony spółek zarządzających SSE w kwestiach prawnych i organizacyjnych związanych z realizacją inwestycji (dostawcy mediów, władze lokalne etc.) oraz tzw. opieka poinwestycyjna,
- dopasowanie strategii firmy do wspieranych działań,
- dodatkową promocję, jeśli projekty są innowacyjne,
- możliwość kształtowania lokalnej polityki gospodarczej

Ulgę podatkową możemy otrzymać na utworzenie nowego przedsiębiorstwa, zwiększenie zdolności produkcyjnej istniejącego przedsiębiorstwa, dywersyfikację produkcji przedsiębiorstwa poprzez wprowadzenie produktów uprzednio nieprodukowanych w przedsiębiorstwie lub zasadniczą zmianę dotyczącą procesu produkcyjnego istniejącego przedsiębiorstwa. W przypadku procedury rozszerzenia istnieją dodatkowe wymogi. Istotne jest to, że przed złożeniem wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności w SSE inwestor nie może rozpocząć projektu będącego podstawą do ubiegania się o skorzystanie ze zwolnienia podatkowego w Specjalistycznej Strefie Ekonomicznej.

Istotne zmiany w prawie

Obecnie, uzyskanie nowych zwolnień z opodatkowania dochodowego w Specjalistycznych Strefach Ekonomicznych dla kolejnych inwestorów jest możliwe na nowych warunkach. Stare zasady inwestowania na obszarach SSE przed wprowadzeniem ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz.U. 2018 poz. 1162) będą funkcjonowały do końca 2026 roku, dla zwolnień i decyzji wydanych przed wprowadzeniem nowych przepisów.

Według nowych przepisów:

- zwolnienia podatkowe dostępne jest w całym kraju i przydzielane jest na czas określony,
- wprowadzone kryteria jakościowe są dopasowane do warunków konkretnej lokalizacji,
- kryteria ilościowe uzależnione są od stopy bezrobocia w powiecie i wielkości przedsiębiorstwa,
- preferencyjne warunki dla inwestycji na terenach słabiej rozwiniętych,
- nakłady dostosowane do mikro, małych i średnich firm,
- możliwe szybsze podejmowanie decyzji dotyczącej wsparcia.

Dotychczas obszar objęty wsparciem wynosił 25 tys. ha, czyli 0,08% powierzchni kraju, a dostęp do innych terenów inwestycyjnych możliwy był jedynie w ramach długotrwałej procedury zmiany granic SSE.

Zgodnie z nowymi założeniami nie będzie już ograniczeń terytorialnych, co ma przyczynić się do wzrostu poziomu inwestycji, szczególnie tych dużych. Li-

kwidacja barier terytorialnych jest istotna w szczególności dla przedsiębiorców w kategorii małych i mikro, którzy będą mogli rozwijać działalność w miejscach dotychczasowego funkcjonowania.

Zmieniły się także kryteria, na podstawie których można uzyskać zwolnienie podatkowe. Ustawa wprowadza poza kryteriami ilościowymi także kryteria jakościowe, które będą musiały uwzględniać założenia dotyczące rozwoju regionalnego. Wysokość nakładów inwestycyjnych uzależniona jest od stopy bezrobocia w danym powiecie oraz wielkości przedsiębiorstwa. Duże przedsiębiorstwa zatem muszą liczyć się z większymi nakładami, aby uzyskać pomoc publiczną.

Na dzień dzisiejszy istnieje możliwość wstrzymania wydawania decyzji o wsparciu w danym roku budżetowym, co oznacza iż w niektórych latach nie będzie możliwości uzyskania wsparcia dla nowych inwestycji.

W przepisach planowane jest wprowadzenie klauzuli zapobiegającej unikaniu opodatkowania, tak aby wyeliminować sytuacje, w których głównym celem uzyskania decyzji lub jednym z nich było uzyskanie zwolnienia od podatku dochodowego lub gdy czynności związane z inwestycją miały charakter nierzeczywisty.

Warto na koniec zauważyć, że chociaż inwestycje w granicach Specjalistycznej Strefy Ekonomicznej są bardzo atrakcyjne ze względu na ulgi oraz benefity, na jakie mogą liczyć inwestorzy, ich formuła powoli się wyczerpuje, a zastąpi ją Polska Strefa Inwestycji, która obejmie 100% powierzchni kraju.

PAWEŁ BOŚ

Autor licznych artykułów o tematyce prawno-podatkowej, publikowanych w prasie branżowej. Związany z Russell Bedford Poland od 2018 roku. Student Prawa na Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie oraz absolwent Zarządzania na Politechnice Świętokrzyskiej

OPODATKOWANIE SPRZEDAŻY NIERUCHOMOŚCI PODATKIEM VAT I PCC – PRZESŁANKI OGÓLNE, ZWOLNIENIA I MOŻLIWOŚCI REZYGNACJI ZE ZWOLNIENIA

Kwestia tego, czy transakcja sprzedaży nieruchomości podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (VAT), czy podatkiem od czynności cywilnoprawnych (PCC) nadal budzi trudności praktyczne w przypadku konieczności właściwej kwalifikacji takiej czynności.

Zgodnie z przepisami o podatku od czynności cywilnoprawnych, jeżeli transakcja będzie opodatkowana podatkiem od towarów i usług to co do zasady będzie wyłączona z PCC, a zatem wskazane podatki, tj. VAT i PCC wzajemnie się wykluczają.

PCC dotyczy transakcji dokonywanych poza profesjonalnym obrotem gospodarczym, z kolei VAT obejmuje co do zasady transakcje podejmowane przez przedsiębiorców. W związku z powyższym należy dokonać analizy, czy każda transakcja dokonywana przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem VAT.

Uwagi dotyczące zależności pomiędzy podatkiem VAT a PCC

Podstawową zasadą jest opodatkowanie podatkiem od czynności cywilnoprawnych (PCC) określonych czynności cywilnoprawnych (m.in. sprzedaży, zamiany) dokonywanych poza profesjonalnym obrotem gospodarczym, tj. przez osoby nieprowadzące działalności gospodarczej (bądź dla potrzeb konkretnej transakcji niewystępującej w ramach działalności gospodarczej, np. sprzedaż własności prywatnej, a nie firmowej).

Natomiast czynności wykonywane przez podmioty gospodarcze są co do zasady przedmiotem opodatkowania podatkiem VAT – jako czynność opodatkowana lub zwolniona z VAT – a w konsekwencji nie podlegają opodatkowaniu PCC.

Zasady te wynikają z art. 2 pkt 4 PCCU, który wyłącza z zakresu opodatkowania PCC czynności cywilnoprawne (inne niż umowa spółki i jej zmiany), jeżeli przynajmniej jedna ze stron z tytułu dokonania tej czynności jest:

- opodatkowana podatkiem od towarów i usług,
- zwolniona z podatku od towarów i usług.

Powyższe zasady nie w każdej sytuacji mają jednak zastosowanie do transakcji dot. nieruchomości o czym szerzej mowa w podpunkcie e).

Innymi słowy, brak obowiązku zapłaty PCC dotyczy transakcji mających za przedmiot nieruchomości lub określone prawa, które są opodatkowane podatkiem VAT według właściwej stawki (23% lub 8%).

Analiza przesłanek zastosowania opodatkowania VAT transakcji sprzedaży nieruchomości

Objęcie opodatkowaniem VAT danej czynności wymaga łącznego spełnienia dwóch przesłanek:

- przesłanki podmiotowej – czynność powinna być wykonana przez podmiot, do którego znajduje zastosowanie podatek od towarów i usług, tj. podatnika VAT w rozumieniu art. 15 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. 2004 Nr 54, poz 535, dalej: VATU),
- przesłanki przedmiotowej – czynność powinna być objęta zakresem przedmiotowym opodatkowania VAT określonym w art. 5 VATU.

Na konieczność spełnienia obu przesłanek wskazują wprost przepisy Dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006 r., w dalszej części określanej jako Dyrektywa VAT). W art. 2 Dyrektywa VAT stanowi, że opodatkowaniu VAT podlega m.in. odpłatna dostawa towarów oraz odpłatne świadczenie usług na terytorium państwa członkowskiego przez podatnika działającego w takim charakterze.

W sytuacji gdy spełnione są obie przesłanki pozwalające uznać, że transakcja

dotycząca zbycia nieruchomości jest objęta opodatkowaniem VAT, należy w dalszej kolejności określić odpowiednie zasady opodatkowania – zastosowanie właściwej stawki lub zwolnienia z VAT.

Kryterium podmiotowe w zakresie podatku VAT

Jedną z kluczowych kwestii jest konieczność zbadania, czy strony są przedsiębiorcami w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa, tj. Ustawy Prawo przedsiębiorców i Kodeksu cywilnego oraz podatnikami w rozumieniu Ustawy o podatku od towarów i usług, przy czym podkreślić należy, że spełnienie przesłanki podmiotowej dla potrzeb uznania czy dana transakcja jest dokonywana przez podatnika VAT należy co do zasady przeprowadzić wyłącznie z punktu widzenia sprzedającego/dokonującego dostawy.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 VATU podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Natomiast w myśl art. 15 ust. 2 VATU działalność gospodarczą obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas, gdy czynność została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy. Działalność gospodarcza obejmuje również czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych.

Przepisy VATU określające definicję podatnika stanowią implementację regulacji unijnych

Dyrektywa VAT w art. 12 ust. 1 przewiduje możliwość uznania w przepisach krajowych za podatnika każdego, kto okazjonalnie zawiera transakcje związane z działalnością gospodarczą, w szczególności dotyczące dostaw określonych nieruchomości.

Przepis ten stanowi, iż państwa członkowskie mogą uznać za podatnika każdego, kto okazjonalnie dokonuje transakcji związanej z działalnością, o której mowa w art. 9 ust. 1 akapit drugi, w szczególności jednej z następujących transakcji:

- dostawa budynku lub części budynku oraz związanego z nim gruntu, przed pierwszym zasiedleniem;
- dostawa terenu budowlanego.

W związku z powyższym istotne dla objęcia opodatkowaniem VAT czynności sprzedaży nieruchomości jest działanie osoby (sprzedającego) w charakterze podatnika VAT, tj. dokonywanie sprzedaży w ramach działalności gospodarczej w rozumieniu powołanych powyżej przepisów. Zwrócić należy uwagę, że nie chodzi tu o zarejestrowaną działalność gospodarczą zdefiniowaną w przepisach o swobodzie działalności gospodarczej, lecz o spełnienie definicji działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów VATU, która ma znacznie szerszy zakres.

Podsumowując uznać należy, iż transakcja podlega opodatkowaniu podatkiem VAT wówczas, gdy sprzedawca w tej konkretnej transakcji działa jako przedsiębiorca, a nie osoba dysponująca swoim prywatnym majątkiem.

Na marginesie powyższego warto wskazać, iż zarówno krajowe, jak i unijne orzecznictwo wypracowało pewne kryteria pomagające ocenić, kiedy zbywca nieruchomości występuje

w roli podatnika VAT, a kiedy jedynie zarządza własnym majątkiem. Wskazano je m.in. w wyroku TSUE z 15 września 2011 r. (C-180/10 i C-181/10) oraz w wyrokach NSA: z 18 października 2011 r. (I FSK 1536/10) i z 1 czerwca 2017 r. (I FSK 451/17).

Składy orzekające uznały, że decydujące znaczenie ma stopień aktywności zbywcy w zakresie obrotu nieruchomości, który dowodzi, że angażuje on środki podobne do wykorzystywanych przez producentów, handlowców i usługodawców w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Działania na poszczególnych etapach aktywności sprzedającego należy przy tym uwzględnić w ich całości, a nie wyłączenie osobno. Istotne są przede wszystkim te elementy, które łączą się z nakładami inwestycyjnymi wykraczającymi poza standardowe działania zarządu majątkiem prywatnym.

Na pewno nie można za nie uznać jednak liczby i zakresu dokonywanych transakcji sprzedaży (...). Podobnie nie ma charakteru decydującego długość okresu, w którym następowały transakcje, ani wysokość uzyskanych z nich przychodów.

W tym miejscu warto wskazać na wyrok NSA z 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt II FSK 821/13, w którym sąd stwierdził m.in., iż proste zestawienie unormowań dotyczących źródła przychodów zawartych w art. 10 ust. 1 pkt 3 oraz pkt 8 z definicją działalności gospodarczej „(...) nie pozwala na skonkretyzowanie uniwersalnego wzorca zachowań podatnika, umożliwiającego jednoznaczne oddzielenie tych z nich, które rozpoznawać należy jako sprzedaż związaną z wykonywaniem pozarolniczej działalności gospodarczej (pkt 3), od zwykłego odpłatnego zbycia (pkt 8). Zatem w każdym przypadku o właściwej kwalifikacji przychodu zdecydować musi całokształt ustaleń faktycznych, w tym

dotyczących zjawisk poprzedzających i towarzyszących zbyciu składników majątkowych, np. nieruchomości (...).

W związku z powyższym podkreślić należy, iż nawet w przypadku gdy w zakres działalności gospodarczej danego przedsiębiorcy nie wchodziłaby sprzedaż nieruchomości, a przedsiębiorca dokonywałby takiej transakcji w ramach swojej działalności gospodarczej po raz pierwszy, to przy ocenie czy taka transakcja powinna podlegać opodatkowaniu podatkiem VAT należy brać pod uwagę nie tylko to, że dokonywana jest ona między przedsiębiorcami i czynnymi płatnikami VAT i nie tylko okoliczności, które występują w momencie dokonania transakcji, jak np. to, czy nieruchomość była wykorzystywana do celów działalności gospodarczej, ale również okoliczności, które wystąpią lub mogą wystąpić już po dokonaniu transakcji, jak np. możliwość dokonania przed danego przedsiębiorcę w przyszłości kolejnych transakcji sprzedaży nieruchomości w ramach prowadzonej przez siebie działalności, co bez wątpienia przesądzałoby o tym, że także pierwsza transakcja powinna podlegać opodatkowaniu podatkiem VAT.

Z kolei w wyroku z 22.12.2008 r. (I FSK 1387/07) NSA uznał, że osoba zbywająca działkę, na której wybudowała budynek mieszkalny obejmujący kilka lokali i garaży, które były przedmiotem najmu, powinna być uznana za podatnika VAT w zakresie transakcji sprzedaży. Sąd stwierdził, iż (...) skarżący budując na zakupionej przez siebie działce budynek z siedmioma lokalami mieszkalnymi i pięcioma garażami budował je z zamiarem wykonywania usług najmu na cele mieszkaniowe, to jest z zamiarem wykonywania działalności gospodarczej. Nie można bowiem przyjąć, aby skarżący nabył majątek w celu spożytkowania na własne potrzeby. (...) skarżący zwłaszcza w świetle treści zdania drugiego art. 15 ust. 2 po-

wyższej ustawy, jak i zdania drugiego art. 4 VI Dyrektywy, już w momencie rozpoczęcia budowy lokali z zamiarem przeznaczenia ich na wynajem podjął działalność gospodarczą, uzyskując tym samym status podatnika. W takiej sytuacji należało przyjąć, że dokonując sprzedaży przedmiotowych lokali skarżący nie zbywał majątku osobistego, ale lokale, które miały służyć do prowadzenia działalności gospodarczej.

Kryterium przedmiotowe w zakresie podatku VAT

Zgodnie z art. 5 Ustawy o podatku od towarów i usług Opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zwanym dalej „podatkiem”, podlegają:

- odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju;
- eksport towarów;
- import towarów na terytorium kraju;
- wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów za wynagrodzeniem na terytorium kraju;
- wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów.

Przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się z kolei zgodnie z art. 7 powołanej ustawy przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel, co następuje m.in. w drodze przeniesienia prawa własności do towaru.

W myśl natomiast art. 2 pkt 6 w/w ustawy za towar uznaje się rzeczy oraz ich części, a także wszelkie postacie energii. W rezultacie nieruchomości spełniają ustawową definicję towaru, a ich sprzedaż traktowana jest jako odpłatna dostawa towarów na terytorium kraju.

Powyższe powoduje, że na gruncie

przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, nieruchomości zawsze uznawana jest za towar. Sprzedaż nieruchomości stanowi zatem odpłatną dostawę towarów, która podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

Zwolnienie i możliwość rezygnacji ze zwolnienia z VAT

Należy jednak zauważyć, że ustawodawca przewidział w treści ustawy szczególne regulacje pozwalające na skorzystanie przez podatników ze zwolnienia od podatku. Zgodnie bowiem z art. 43 ust. 1 pkt 10 VATU, zwalnia się od podatku dostawę budynków, budowli lub ich części, z wyjątkiem gdy:

- dostawa jest dokonywana w ramach pierwszego zasiedlenia lub przed nim,
- pomiędzy pierwszym zasiedleniem a dostawą budynku, budowli lub ich części upłynął okres krótszy niż 2 lata;

Jednakże podatnik może zrezygnować z w/w zwolnienia zgodnie z art. 43 ust. 10 w/w ustawy, zgodnie z którym: Podatnik może zrezygnować ze zwolnienia od podatku, o którym mowa w ust. 1 pkt 10 i wybrać opodatkowanie dostawy budynków, budowli lub ich części, pod warunkiem że dokonujący dostawy i nabywca budynku, budowli lub ich części:

- są zarejestrowani jako podatnicy VAT czynni;
- złożą, przed dniem dokonania dostawy tych obiektów właściwemu dla ich nabywcy naczelnikowi urzędu skarbowego, zgodne oświadczenie, że wybierają opodatkowanie dostawy budynku, budowli lub ich części

Na marginesie warto również wskazać, że dla oceny czy sprzedaż przedmiotowej nieruchomości dokonywana jest w ramach działalności gospodarczej znaczenie ma również rodzaj i sposób wykorzystania tej nieruchomości. Jeżeli nieruchomość,

będąca przedmiotem transakcji obejmuje np. działkę budowlaną zabudowaną budynkami wykorzystywanymi w prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, tj. halą magazynową oraz budynkiem biurowym, które znajdowały się na przedmioto-

wej działce już w chwili jej zakupu, nieruchomość ta nie miała zatem charakteru majątku prywatnego, który z założenia nie jest przeznaczony na dalszą odsprzedaż i jest wykorzystywany na cele prywatne.

LESZEK DUTKIEWICZ

Partner w Russell Bedford. Od 2011 roku związany z Russell Bedford Poland. W latach 2008 – 2011 pracował dla czołowych firm doradczych (Ernst&Young, KPMG, BDO) świadcząc usługi z zakresu doradztwa podatkowego. Specjalizuje się w prawie podatkowym i gospodarczym, przede wszystkim w zakresie prawa podatkowego międzynarodowego, postępowań podatkowych, podatku VAT oraz cen transakcyjnych. Autor publikacji o tematyce związanej z prawem podatkowym, cywilnym i międzynarodowym. Wykładowca na szkoleniach z zakresu prawa podatkowego. Posiada wykształcenie prawnicze, w 2008 roku ukończył studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego.

KURS EXCEL

ZINTEGROWANY KURS SPECJALISTÓW MS EXCEL OD PODSTAW DO POZIOMU ZAAWANSOWANEGO

Warszawa,
15 kwiecień-18 czerwca
Prowadzący: Janusz Gach

Więcej

T: +48 533 339 817

E: szkolenia@russellbedford.pl

M: www.rbakademia.pl

FORBES: AMORTYZACJA SAMOCHODU PO NOWEMU. CO Z PODATNIKAMI ROZLICZAJĄCYMI POJAZDY NA STARYCH ZASADACH?

2019 rok przyniósł wiele zmian dotyczących rozliczania pojazdów wykorzystywanych przez podatników w prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Jedną z istotniejszych jest wprowadzenie limitu wartości pojazdu, do wysokości którego będzie możliwe odliczenie pełnego odpisu amortyzacyjnego z tytułu jego zużycia.

Podatnik, który wprowadzi od 1 stycznia 2019 r. do swojej ewidencji środków trwałych samochód o wartość początkową przewyższającą kwotę 150.000 zł, nie będzie mógł odliczyć w całości odpisów amortyzacyjnych. W przypadku samochodów osobowych będących pojazdami elektrycznymi, kwotę tą ustalono w wysokości 225.000 zł (art. 23 ust. 1 pkt 4 lit. a i b ustawy o PIT, art. 16 ust 1 pkt 4 lit. a i b ustawy o CIT).

Z uwagi na to, że samochody elektryczne nie są jeszcze w Polsce zjawiskiem powszechnym, nowelizację w tym zakresie można potraktować

jako ciekawostkę i zachętę do korzystania z tego typu pojazdów. Ze względów praktycznych, dla polskich podatników istotniejsza jest zmiana dotycząca określenia nowego górnego progu wartości początkowej samochodu, którą będzie można zakwalifikować jako koszt uzyskania przychodu.

Podatnicy, który wprowadzą do swojej ewidencji środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych pojazd po 1 stycznia 2019 r. mają klarowną sytuację w jaki sposób dokonywać odpisów amortyzacyjnych. Wątpliwość pojawia się jednak dla szerokiej grupy podatników, którzy taki pojazd w swojej

ewidencji umieścili przed tą datą i dokonywali odpisów zgodnie z przepisami ustawy. W tym miejscu zaczyna się problem, który jak w soczewce obrazuje jakość polskiego prawodawstwa

Zainteresowanym podatnikom nie trzeba przypomnieć, że według dotychczasowego brzmienia przepisów ustawy, do kosztów uzyskania przychodu mogli zaliczyć odpisy amortyzacyjne z tytułu zużycia samochodu osobowego w części ustalonej od wartości samochodu nieprzewyższającej 20 000 euro. Nowe przepisy są w tym zakresie korzystniejsze. Czy podatnicy ci mogą jednak skorzystać

z nowego brzemienia przepisów? Ustawodawca nie ułatwił wyjaśnienia tej zagadki. Wygląda na to, że przecoczono fakt istnienia licznego grona podatników, którzy w momencie wejście w życie zmian, dokonywali już odpisów amortyzacyjnych na dotychczasowych zasadach i proces ten u nich się jeszcze nie zakończył. W przypadku takich wątpliwości, w pierwszej kolejności należy wnikliwie zapoznać się przepisami intertemporalnymi zawartymi w ustawie nowelizującej ustawę o podatkach dochodowych (Dziennik Ustaw z 2018 r., poz. 2159). Końcowe artykuły takiej ustawy powinny wyjaśniać od kiedy stosowane są nowe przepisy, jak postępować w sytuacjach przejściowych oraz w jakim zakresie i do kiedy należy stosować przepisy dotychczasowe.

W tym przypadku przepisów intertemporalnych regulujących naszą wątpliwość nie ma. Podatnicy stoją zatem przed dylematem czy są uprawnieni do skorzystania z nowego korzystniejszego dla nich rozwiązania, czy też powinni dokonywać odpisów amortyzacyjnych według starych zasad.

Czy mimo takich wątpliwości, podatnicy mogą stosować nowe zasady rozliczania?

Na to pytanie należy odpowiedzieć twierdząco. Działanie to jednak związane jest z ryzykiem, że organy podatkowe zakwestionują prawo do dokonywania odpisów amortyzacyjnych według nowych zasad. Podatnicy powinni się zatem liczyć z możliwością

odmówienia im prawa do skorzystania z nowych, korzystniejszych dla nich regulacji. Nawet gdyby taka sytuacja miała miejsce, nie warto rezygnować z walki o swoje prawa przed sądami administracyjnymi. Jak dowodzi praktyka, sądy wielokrotnie w tego typu wątpliwych interpretacyjnie sprawach, stawały po stronie podatnika w jego sporze z organami podatkowymi. Powołać się w tym przypadku można na zasadę *in dubio pro tributario*, która nakazuje niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzygać na korzyść podatnika. Takie właśnie głosy rozsądku w tej sprawie dochodzą z Ministerstwa Finansów.

Niepewność co do możliwości zastosowania prawa źle świadczy o procesie legislacyjnym w Polsce. Zmiany w ustawach podatkowych w tym zakresie pokazują, że pośpiech nie sprzyja rozważeniu wszystkich możliwych konsekwencji jakie nowe przepisy wywołają u osób, do których są kierowane. Warto też zauważyć, że Konstytucja jako źródła prawa nie wskazuje wypowiedzi pochodzących z Ministerstwa Finansów, które próbuje rozwiewać wątpliwości zdezorientowanych podatników. Trzeba mieć tylko nadzieję, że ustawodawca przygotowując kolejne nowelizacje przepisów, wyciągnie wnioski zaistniałej sytuacji.

źródło: <https://www.forbes.pl/opinie/amortyzacja-samochodu-na-nowych-zasadach-co-z-podatnikami-rozliczajacymi-je-jeszcze/e0916zw>

Warto też zauważyć, że Konstytucja jako źródła prawa nie wskazuje wypowiedzi pochodzących z Ministerstwa Finansów, które próbuje rozwiewać wątpliwości zdezorientowanych podatników. Trzeba mieć tylko nadzieję, że ustawodawca przygotowując kolejne nowelizacje przepisów, wyciągnie wnioski zaistniałej sytuacji.

DR ANDRZEJ DMOWSKI

Adwokat i doktor nauk prawnych Uniwersytetu Warszawskiego. Od 2011 roku jeden z Partnerów Zarządzających w korporacji Russell Bedford Poland. Wcześniej w sieci doradczej BDO, a także Deloitte & Touche. Autor książki „Ceny Transferowe”, współautor komentarza „Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych”, autor wielu publikacji z zakresu prawa podatkowego.

ZNAK TOWAROWY JAKO JEDEN Z PODSTAWOWYCH ELEMENTÓW STRATEGII BIZNESOWEJ PRZEDSIĘBIORSTW

Zagadnienia rejestracji, ochrony i użytkowania znaku towarowego stały się jednym z podstawowych aspektów strategii biznesowych przedsiębiorstw, a przedsiębiorcy szczególnie chętnie korzystają z prawa do ochrony znaku towarowego w kontekście optymalizacji podatkowej oraz ewentualnego zabezpieczenia płynności finansowej firmy.

Znak towarowy w rozumieniu art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej („PWP”) to każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli oznaczenie takie nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa. Ponadto znakiem towarowym, zgodnie z art. 120 ust. 2 PWP, może być w szczególności: wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, w tym forma towaru lub opakowania, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy.

Znak towarowy ze względu na swoje liczne funkcje, między innymi funkcję odróżniającą, reklamową, inwesty-

cyjną czy też komunikacyjną, zyskuje popularność jako element w strategii biznesowej przedsiębiorcy. Natomiast wśród poszczególnych funkcji znaku towarowego to funkcja odróżniająca zdaje się być dominująca, ze względu na to, że pozwala rozróżnić poszczególne towary pochodzące z tego samego segmentu produkcyjnego.

Powszechnie przyjmuje się, że aby znak towarowy został uznany za prawidłowy musi spełniać kryteria tzw. abstrakcyjnej zdolności do odróżniania. Pojęcie to oznacza, że forma graficzna w jakiej zostaje przedstawiony znak towarowy musi jednoznacznie identyfikować towar. Znak towarowy powinien więc być postrzegalny przez potencjalnego odbiorcę jako jednolity

i stanowić odrębną część w stosunku do produktu.

Rejestracja i ochrona znaku towarowego – potencjalne korzyści

Przedsiębiorca, rozwijając firmę jednocześnie, rozwija także markę, z czasem zyskując rozpoznawalność u klientów i partnerów biznesowych. Proces ten w większości przypadków jest długofalowy, a efekty zaczynają być zauważalne po kilku latach działalności.

W celu zapewnienia odpowiedniej ochrony marki i pozycji firmy przed nieuczciwą konkurencją (przykładowo poprzez podszywanie się przez konkurencyjnych przedsiębiorców pod daną firmę poprzez stosowanie

bardzo podobnej lub też identycznej formy graficznej znaku towarowego) konieczna zatem jest rejestracja znaku towarowego w:

- 1) rządzie Patentowym RP – jeśli prowadzisz działalność tylko na terytorium Polski,
- 2) urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej – jeśli prowadzisz działalność na terytorium UE.

Pamiętać jednak należy, że w przypadku prowadzenia działalności na poza terytorium Unii Europejskiej, sytuacja jest odmienna. Zgłaszający, po uprzednim dokonaniu rejestracji znaku towarowego w urzędzie kraju pochodzenia, składa do Biura Międzynarodowego Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, za pośrednictwem Urzędu kraju pochodzenia stosowny wniosek (ochrona znaku towarowego gwarantowana jest porozumieniem Madryckim i obejmuje tylko te państwa, które przystąpiły do niego).

Prawo do użytkowania znaku towarowego i czerpania z niego korzyści majątkowej jest często wykorzystywane przez przedsiębiorców w obrocie gospodarczym. Tytułem przykładu, można wskazać praktykę optymalizacji podatku dochodowego poprzez amortyzację lub licencjonowanie znaku towarowego. Prawo do użytkowania znaku towarowego i czerpania z niego korzyści może także zostać wykorzystane do powiększenia płynności finansowej spółki poprzez sprzedaż prawa własności do użytkowania znaku towarowego – co w konsekwencji spowoduje ustabilizowanie sytuacji

przedsiębiorstwa.

Ochrona znaku towarowego – aktualna linia orzecznicza TSUE

Problematyka rejestracji znaku towarowego była już przedmiotem wyroku TSUE z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie Rzeczpospolita Polska przeciwko Urząd ds. Własności Intelektualnej Unii Europejskiej¹, dotyczącej sporu pomiędzy Stock Polska Sp. z o.o. a Lass & Steffen GmbH Wein und Spirituosen Import w przedmiocie odmowy rejestracji znaku towarowego „Lubelska”, stanowiącego własność Stock Polska Sp. z o.o. przez Urząd ds. Własności Intelektualnej Unii Europejskiej (dalej: EUIPO).

EUIPO odmawiając rejestracji znaku towarowego stanął na stanowisku, że znak towarowy „Lubelska” służący do identyfikacji produktów alkoholowych z wyłączeniem piwa, jest łudząco podobny do niemieckiego znaku towarowego „Lubeca”, zarejestrowanego we wcześniejszej dacie, identyfikującego produkty z tego samego segmentu. TSUE w omawianym wyroku podkreślił, że zbieżność znaków graficznych może powodować/doprowadzić do wprowadzenia konsumenta w błąd podczas zakupu konkretnego towaru. W konsekwencji, w przypadkach takich jak zaistniały na gruncie omawianej sprawy, zastosowanie znajduje art. 8 ust. 1 pkt. B Rozporządzenia nr 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r.² stanowiący, że w wyniku sprzeciwu właściciela uprzednio zarejestrowane-

go znaku towarowego, znaku towarowego zgłoszonego w późniejszym terminie nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego, identyczności z towarami lub usługami lub podobieństwa do nich, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd należy rozumieć szeroko. Obejmuje ono również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

Konkludując należy stwierdzić, że wnosząc o rejestrację znaku towarowego, należy mieć na uwadze to czy z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego, identyczności z towarami lub usługami lub podobieństwa do nich, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony.

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie Rzeczpospolita Polska przeciwko Urząd ds. Własności Intelektualnej Unii Europejskiej (sygn. akt. C 162/17 P), Elektroniczny Zbiór Orzeczeń ECLI:EU:C:2019:27, zwany dalej „wyrokiem z dnia 16 stycznia 2019 r.”

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE z dnia 14 czerwca 2017 r., ustanawiająca przepisy w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, (Dz. Urz. UE L 154/1 z dnia 14 czerwca 2017 r.) zwane dalej: „Rozporządzeniem z dnia 14 czerwca 2017 r.”

JUSTYNA KYĆ

Radca prawny w Departamencie Prawnym Od 2017 roku związana z Russell Bedford Poland. Specjalizuje się w obsłudze klientów korporacyjnych, w szczególności w zakresie sporządzania i negocjacji umów handlowych oraz świadczenia bieżącego doradztwa prawnego.

STANOWISKO SĄDU W SPRAWIE NIEDORĘCZENIA PRZESYŁKI PRZEZ POCZTĘ POLSKĄ

Brak awizo odnośnie ważnego listu czy przesyłki może negatywnie wpłynąć na życie. Jednak w praktyce nie mamy jak dochodzić swoich praw związanych z zaniedbaniem poczty, co potwierdza niedawny wyrok sądu.

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. IV CZ 74/18, Sąd Najwyższy – Izba Cywilna oddalił zażalenie, którego podstawę stanowiło niedoręczenie pisma przez pocztę. Zarządzeniem z dnia 9 lutego 2018 r. wnioskodawca został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej, którą wniósł od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 lipca 2017 r., w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia skargi. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2018 r. skargę tę odrzucił po stwierdzeniu, że braki formalne – pomimo doręczenia wezwania w dniu 6 marca 2018 r. – nie zostały uzupełnione. Doręczenie było dokonane w sposób określony w art. 139 § 1 KPC w związku z tym,

że pełnomocnik wnioskodawcy nie odebrał przesyłki poleconej zawierającej wezwanie z placówki pocztowej, pomimo dwukrotnego, prawidłowego awizowania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz „o przeprowadzenie postępowania reklamacyjnego”, opierając zażalenie wyłącznie na twierdzeniu pełnomocnika procesowego, że „żadne awizo ani pierwsze ani drugie nie zostało pozostawione w skrzynce” oraz że nie otrzymał wiadomości o przesyłce podczas pobytu w placówce pocztowej w innych sprawach.

Zgodnie z art. 139 KPC w razie

niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób – w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej, ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Sąd Najwyższy zwrócił w postanowieniu uwagę na to, że powyższa forma doręczenia „jest zachowana przy spełnieniu podstawowego warunku, jakim jest to, by wskazany adres był prawidłowy”, ale sam fizyczny akt doręczenia okazał się mniej istotny w nadmiarze teoretycznych rozważań. Zgodnie z orzecznictwem „jeżeli wymagania określone w art. 139 § 1 KPC, przy uwzględnieniu szczegółowych warunków doręczenia przewidzianych w rozporządzeniu z dnia 12 października 2010 r., są spełnione, pismo jest skutecznie doręczone” (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II CZ 189/12). Jak zauważył Sąd Najwyższy w omawianej sprawie Skarżący swojego twierdzenia o niedoręczeniu przesyłki w żaden sposób nie uprawdopodobnił i nawet nie wskazał, by próbował zainicjować postępowanie reklamacyjne lub w inny sposób wyjaśnić kwestię u operatora pocztowego. Według Sądu Najwyższego tym samym Skarżący nie wykazał żadnych podstaw do podważenia skuteczności doręczenia przesyłki. Co prawda, Skarżący nie wykazał się wybitną starannością w ramach dochodzenia swoich racji, ale pozostaje pytanie, jak w praktyce uprawdopodobnić „nieistnienie” faktu. Nie budzi wątpliwości, że nie wystarczy stwierdzić w skardze, że żadne zawiadomienie nie zostało pozostawione, lecz pod-

nosi, że zawiadomienie lub złożenie przesyłki w placówce były dokonane wadliwie. Zarówno wtedy, gdy – w razie spełnienia wymagań właściwych dla doręczenia stosownie do art. 139 KPC – przyjmuje się skuteczność doręczenia na podstawie przyjęcia domniemania (wzruszalnego), jak i wtedy, gdy uznaje się ten skutek w drodze fikcji prawnej (możliwej do obalenia), jest bezsporne w orzecznictwie, że zakwestionowanie doręczenia przesyłki, która spełnia wymagania formalne (złożenia, zawiadomienia i zwrotu) nie może opierać się na samym twierdzeniu strony (pełnomocnika), że „awiza” w ogóle nie pozostawiono w skrzynce, lecz wymaga udowodnienia, a co najmniej uprawdopodobnienia. Dotyczy to zarówno postępowania sądowego jak i administracyjnego. Tyle w kwestii teorii. Jak choćby uprawdopodobnić, że kurier nie zjawił się pod właściwym adresem i nie zostawił zawiadomienia, a informacja o dokonaniu doręczenia skutecznego w świetle przepisów jest niezgodna z prawdą? Tego niestety żaden sąd nie wskazał. Wydaje się, że dla zapewnienia bezpieczeństwa procesowego w chwili obecnej nie pozostaje nic innego jak zainwestować w monitoring rejestrujący skrzynkę pocztową. W przeciwnym wypadku zawsze istnieje ryzyko, że nierzetelny kurier rozstrzygnie wynik sprawy wyręczając właściwy sąd.

Według Sądu Najwyższego tym samym Skarżący nie wykazał żadnych podstaw do podważenia skuteczności doręczenia przesyłki. Co prawda, Skarżący nie wykazał się wybitną starannością w ramach dochodzenia swoich racji, ale pozostaje pytanie, jak w praktyce uprawdopodobnić „nieistnienie” faktu.

RAFAŁ CZEPIK

Radca prawny, absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, specjalista w dziedzinie prawa gospodarczego i cywilnego.

BANK NIE NALICZY JUŻ Z GÓRY ODSETEK OD ZALEGŁYCH ODSETEK – USTAWODAWCA UCHYLA JEDEN Z WYJĄTKÓW OD ZAKAZU ANATOCYZMU

Zakaz anatocyzmu ma na celu ochronę dłużnika przed nadmiernym obciążeniem finansowym, które wiązałoby się z opóźnieniem w wykonaniu przez niego świadczenia pieniężnego. Nowe prawo dotyczące wyjątków od zakazu anatocyzmu ma przeciwdziałać zwiększeniu się zadłużenia klientów instytucji kredytowych oraz popadaniu w tzw. pętlę zadłużenia.

W dniu 15 lutego 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 6 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 80) składająca się z trzech krótkich paragrafów (czyli cechująca się niezwykłą wręcz zwięzłością jak na akt legislacyjny), uchylająca § 2 art. 482 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks Cywilny (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, dalej jako „KC”), który stanowił jeden z trzech prawnie dopuszczalnych wyjątków od zakazu anatocyzmu.

Zakaz anatocyzmu w prawie polskim

Zakaz anatocyzmu, czyli naliczania odsetek od zaległych odsetek, obowiązuje na gruncie prawa polskiego zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 482 § 1 KC. Interpretacja art. 482 § 1 KC pozwala wywieść z jego brzmienia zarówno wspomnianą ogólną zasadę zakazu pobierania odsetek od odsetek za opóźnienie (anatocyzmu), jak i wskazać dwa wyjątki od tak sformułowanej zasady.

Art. 482 § 2 KC stanowił natomiast trzeci wyjątek od zakazu anatocyzmu, wskazując że „przepis paragrafu poprzedzającego nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe”.

Pojęcie zaległych odsetek w rozumieniu art. 482 § 1 KC obejmuje zarówno odsetki kapitałowe, jak i odsetki za opóźnienie (zob. Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 1 października 1998 r., sygn. akt I CKN 782/97, Legalis nr 43053).

Wyjątki od zakazu anatocyzmu określone w art. 482 § 1 KC

Zgodnie z art. 482 § 1 KC od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Pierwsze odstępstwo dopuszcza naliczanie odsetek od odsetek za opóź-

nienie od dnia wkroczenia na drogę postępowania sądowego w celu ich dochodzenia poprzez wytoczenia powództwa. Najczęściej następuje poprzez dodanie do wartości przedmiotu sporu kwoty zaległych odsetek na dzień wytoczenia powództwa, a następnie naliczanie od tak powstałej kwoty roszczenia głównego stosownych odsetek od tego dnia. Dopuszczalnym jest także sformułowanie

żądania pozwu w taki sposób, że odrębnie wskazano kwotę roszczenia głównego oraz odrębnie kwotę naliczonych już odsetek, od których należy naliczać dalsze odsetki.

Drugi wyjątek wystąpi, gdy strony w drodze umowy postanowią powiększyć wysokość kwoty świadczenia głównego o wysokość kwoty naliczonych odsetek. W przypadku umownej kapitalizacji odsetek strony zgodnie uznają naliczone, należne odsetki jako część świadczenia głównego i obejmują tak powstałą kwotę całkowitą jednolitym oprocentowaniem.

Wyjątek od zakazu anatocyzmu określony w art. 482 § 2 KC

W dotychczasowym stanie prawnym

art. 482 § 2 KC stanowił trzeci wyjątek od zakazu anatocyzmu, wskazując że „przepis paragrafu poprzedzającego [tj. art. 482 § 2 KC – przyp. autora] nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe”. Wątpliwości powstałe w odniesieniu do rozumienia pojęcia instytucji kredytowej oraz okoliczności czy wyjątek z art. 482 § 2 KC należy stosować do umowy kredytu wraz z transformacją ustrojową, rozwiąta w pewnym zakresie dopiero orzecznictwo. Za dominujący obecnie pogląd uznaje się zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 listopada 2001 r. V CKN 603/00 – Legalis numer 326814) stanowisko, zgodnie z którym zakaz anatocyzmu nie dotyczy z mocy art. 482 § 2 KC, zarówno pożyczek, jak i kredytów długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe, a w tym w szczególności przez banki.

Ratio legis nowelizacji

Jak już to zostało wspomniane, do czasu jego uchylecia przez ustawodawcę, art. 482 § 2 KC stanowił trzeci wyjątek od zakazu anatocyzmu, dopuszczalny jedynie w przypadku stosowania przed instytucje kredytowe przy udzielaniu długoterminowych pożyczek. W uzasadnieniu projektu nowelizacji wskazano jednak, że „podstawowym problemem obecnej regulacji jest nieuzasadnione uprzywilejowanie instytu-

cji kredytowych, które są niewątpliwie silniejszą stroną stosunku cywilnoprawnego, jakim jest umowa kredytu czy też pożyczki, kosztem dłużników”.

Uchylenie § 2 art. 482 w ocenie projektodawcy pozwoli przeciwdziałać zwiększeniu się zadłużenia klientów instytucji kredytowych oraz popadaniu w tzw. pętlę zadłużenia z tytułu możliwości umówienia się z góry o zapłatę odsetek od zaległych odsetek (tzw. procentu składanego), bez wnoszenia powództwa.

Komentarz

Nowelizacja przeprowadzona przez ustawodawcę wymyka się jednoznacznej ocenie. W praktyce bardzo często naliczanie odsetek od odsetek stanowiło dla przeciętnego kredytobiorcy mechanizm zawity i niejasny, utrudniający dostrzeżenie rzeczywistej i całkowitej kwoty przysługującej bankowi wierzycelności. Nowe prawo można więc uznać za ukłon ustawodawcy w stronę kredytobiorców, mający na celu zwiększenie przejrzystości struktury zadłużenia. Z drugiej strony uchylecie instytucjom kredytowym możliwości pobierania z góry odsetek od odsetek sprawi, że instytucje te zaczną poszukiwać alternatywnych rozwiązań mających na celu zabezpieczenie swych interesów majątkowych, choćby przez zwiększenie oprocentowania udzielanych kwot pieniężnych.

MICHAŁ SKWAREK

Konsultant prawno-podatkowy w Russell Bedford. Aplikant radcowski w Departamencie Prawnym. Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego

ORGAN UDZIELAJĄCY INDYWIDUALNEJ INTERPRETACJI PODATKOWEJ TAKŻE POSIADA OBOWIĄZEK OCENY ZGODNOŚCI PRAWA KRAJOWEGO Z PRAWEM UNIJNYM

Naczelny Sąd Administracyjny zauważył, że organ udzielający interpretacji indywidualnej zobowiązany jest w trakcie wydawania interpretacji do tego, aby dana norma prawa krajowego nie prowadziła do wydania indywidualnej interpretacji podatkowej niezgodnej z treścią norm prawa unijnego.

Spółka z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej złożyła wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku CIT. Podatnik zadał organowi pytania dotyczące obowiązku zapłaty podatku od dochodów spółki zagranicznej oraz w sprawie prowadzenia ewidencji zdarzeń zaistniałych w spółce zagranicznej, powołując się na przepisy Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Z wyjaśnień spółki wynikało, że podlega ona nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na terytorium RP. Spółka rozważa objęcie udziałów w spółkach kapitałowych, które mogą mieć siedzibę poza terytorium UE, przy czym jej udział w każdej z tych spółek może być wyższy niż 25%. Spółka zaznaczyła, że w przyszłości może także posiadać ponad 25% praw głosu w organach kontrolnych lub stanowiących ww. spółek zagranicznych.

W chwili wystąpienia z wnioskiem o udzielenie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego nie było możliwe precyzyjne wskazanie i określenie zakresu działalności spółek zagranicznych, wiadomo było iż spółki te będą prowadzić przede wszystkim działalność operacyjną, która będzie stanowiła ponad 50% działalności, a także ponad 50% przychodów spółek zagranicznych będzie pochodziło ze wspomnianej działalności operacyjnej. Natomiast dochody pasywne spółek

zagranicznych będą stanowiły mniej niż 50% ich działalności, a także ewentualne przychody pasywne w roku podatkowym będą stanowiły mniej niż 50% wszystkich przychodów osiągniętych przez ww. spółki zagraniczne. Wiadomo było jednak, że spółki zagraniczne będą podlegały opodatkowaniu od całości swoich dochodów w państwie swej siedziby, zgodnie z regulacjami lokalnego prawa podatkowego.

We wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji spółka zadała dwa pytania. Pierwsze z pytań dotyczyło obowiązku zapłaty podatku od dochodów spółki zagranicznej (CFC). Pytanie to spotkało się z pozytywną oceną organu udzielającego interpretacji potwierdzającą brak obowiązku zapłaty 19% podatku od dochodów CFC. Natomiast kolejne pytanie odnosiło się do obowiązku prowadzenia rejestru dla potrzeb CFC w przypadku, w którym spółka będzie posiadać co najmniej 25% udziałów w kapitale lub 25% praw głosu w organach kontrolnych, lub 25% udziałów związanych z prawem do uczestnictwa w zyskach spółek zagranicznych. Zdaniem spółki nie będzie ona zobowiązana nawet do prowadzenia rejestru zagranicznych spółek oraz do zaewidencjonowania zdarzeń zaistniałych w spółce zagranicznej w ewidencji, stosownie do art. 24a ust. 13 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. 1992 Nr 21 poz. 86), gdyż artykuł ten jest sprzeczny z art. 26 i art. 63 TFUE, a tym samym pierwszeństwo będą mieć postanowienia art. 26 i art. 63 TFUE. W konsekwencji więc spółka nie będzie miała obowiązku prowadzenia rejestru i ewidencji dla celów CFC, gdyż przyjęcie odmiennego stanowiska stanowiłoby naruszenie postanowień art. 87 ust. 1 oraz art. 91 ust. 1 oraz 3 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2

kwietnia 1997 r. (Dz.U.1997.78.483). Organ interpretujący uznał stanowisko spółki, dotyczące kwestii postawionej w drugim pytaniu, za nieprawidłowe i stwierdził, iż obowiązek ten wyraźnie wynika z art. 24a ust. 13 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. 1992 Nr 21 poz. 86), tym samym spółka nie zostanie zwolniona z obowiązku prowadzenia rejestru spółek zagranicznych w tym zaewidencjonowania zdarzeń zaistniałych w spółce zagranicznej w ewidencji. Organ podał, że nie odniósł się do rozważań spółki dotyczących niezgodności przepisów z aktami prawa powszechnie obowiązującego wyższego rzędu, wskazując iż nie ma kompetencji do badania zgodności przepisów prawa podatkowego z Konstytucją, a dokonuje jedynie wykładni przepisów prawa, które nie zostały uchylone.

W skardze złożonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie spółka zarzuciła powyższej interpretacji naruszenie prawa poprzez odstąpienie od dokonania wykładni przepisów ustawy w świetle przepisów prawa Unii Europejskiej oraz poprzez wydanie interpretacji indywidualnej bez pełnego uzasadnienia prawnego stanowiska zawartego w interpretacji. Organ wydający interpretację podtrzymał stanowisko i wniósł skargę kasacyjną do NSA.

Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że w świetle obowiązujących przepisów normy prawa unijnego dotyczące problematyki podatkowej mogą stanowić normatywny przedmiot indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego, gdyż podlegają pod ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe. NSA zwrócił również uwagę na konieczność harmonizacji prawa wynikającego z posta-

nowień Traktatów z prawem podatkowym każdego z państw członkowskich. Dlatego do obowiązku sądu krajowego należy również m.in. interpretowanie przepisów prawa krajowego w świetle celów i brzmienia prawa unijnego. W przypadku gdy norma krajowa jest sprzeczna z przepisem wspólnotowym władze państwa członkowskiego muszą stosować przepis wspólnotowy. Prawo krajowe w tym przypadku nie jest zniesione czy uchylone, jedynie jego moc wiążąca jest zawieszona. Chociaż indywidualna interpretacja przepisów prawa podatkowego nie jest aktem stosowania prawa, to nie można nie zauważyć, że organ interpretacyjny postępuje w sposób porównywalny jak przy stosowaniu prawa, ponieważ dokonuje subsumcji określonego stanu faktycznego do określonej normy materialnego prawa podatkowego.

NSA stwierdził zatem, że wydając piśmienną interpretację przepisów prawa podatkowego organ interpretacyjny naruszył przepisy postępowania poprzez to, że nie dokonał oceny zgodności przepisów prawa krajowego z przepisami prawa unijnego, tym samym oddalając skargę kasacyjną.

Interpretacja indywidualna stanowi element ochrony praw podatnika, a celem wprowadzenia interpretacji indywidualnych jest ochrona podatników przed konsekwencjami nieprawidłowych działań, wynikających z rozumienia norm prawa podatkowego. NSA podkreślił, że obowiązkiem organu podatkowego była ocena zgodności przepisów prawa krajowego z prawem unijnym. Orzeczenie jest ostateczne i prawomocne.

Wyrok z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt II FSK 3523/16

PAWEŁ BOŚ

Autor licznych artykułów o tematyce prawno-podatkowej, publikowanych w prasie branżowej. Związany z Russell Bedford Poland od 2018 roku. Student Prawa na Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie oraz absolwent Zarządzania na Politechnice Świętokrzyskiej

ŚWIADOMOŚĆ POKRZYWDZENIA WIERZYCIELI WARUNKIEM ROZPATRYWANIA SKARGI PAULIAŃSKIEJ

Dla osób pozwanych w sprawach ze skarg pauliańskich bardzo istotnym może okazać się wyrażony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu pogląd, że bycie członkiem rodziny dłużnika nie zawsze oznacza pozostawanie z nim w bliskim stosunku, w rozumieniu art. 527 § 3k.c. i nie rodzi domniemania, iż członek rodziny ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli – co jest warunkiem do rozpatrywania skargi pauliańskiej.

W dniu 9 października 2018 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu, XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile, w sprawie o sygnaturze akt XIV C 592/17, oddalił powództwo o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, wniesione przez Skarb Państwa, reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego.

Zbycie majątku na rzecz krewnego a wiarytelności

W niniejszej sprawie zaskarżoną czynnością prawną była umowa sprzedaży zawarta w formie aktu notarialnego, na mocy której dokonano sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. Co istotne – pozwany w sprawie był brat cioteczny (kuzyn) sprzedawcy.

Warto również zwrócić uwagę na fakt, że przedmiotem ochrony była wie-

rzytelność publicznoprawna z tytułu podatku dochodowego i podatku od towarów i usług. Obecnie nie budzi bowiem wątpliwości, że instytucja skargi pauliańskiej może mieć zastosowanie w drodze analogii do ochrony należności podatkowych. (Wyrok SN z dnia 27 października 2010 r., II CSK 227/10). Postanowieniem z dnia 2 marca 2018 r., IV CSK 441/17 Sąd Najwyższy podtrzymał swoje stanowi-

ska, stwierdzając, że skarga pauliańska służy również ochronie wierzitelności publicznoprawnych.

Oddalenie powództwa w sprawie nastąpiło z dwóch zasadniczych powodów. Po pierwsze sąd orzekający wskazał, że z przepisu art. 527 k.c. wynika wprost, że roszczenie pauliańskie przysługuje tylko wtedy, gdy dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (wyr. SA w Warszawie z 11.10.2017 r. V ACa 100/17, L.). Świadomość taka towarzyszy dłużnikowi wtedy, gdy zdaje on sobie sprawę z tego, że następstwem dokonania przez niego czynności prawnej może być niemożność zaspokojenia wierzycieli z jego majątku. Sąd natomiast stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie sposób uznać, aby w chwili dokonywania czynności dłużnik miał świadomość, iż zbywając na rzecz pozwanego mieszkanie pokrzywdzi powoda. W stanie faktycznym sprawy umowa sprzedaży zawarta została dnia 14 czerwca 2012 roku, natomiast postępowanie kontrolne wszczęte zostało postanowieniem Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej dopiero w dniu 26 kwietnia 2013 r. O wierzitelności powoda w stosunku do dłużnika pozwany dowiedział się zaś dopiero z doręzonego mu pozwu.

Stosunek bliskości a skarga pauliańska

W niniejszej sprawie istotne było również to, że dłużnika i pozwanego wiązała relacja rodzinna – pozwany był bratem ciotecznym dłużnika. Sąd orzekający stwierdził jednak, że trudno przyjąć, aby pomiędzy wskazanymi wyżej osobami istniał stosunek bliskości w rozumieniu art. 527 § 3 k.c. Z zeznań pozwanego, jak i przesłuchanych w sprawie świadków, w tym dłużnika, wynikało, iż kontakty pozwanego z dłużnikiem były sporadyczne i miały miejsce tylko przy okazji większych uroczystości rodzinnych, nie częściej niż raz dwa razy w roku.

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Wedle § 2 tego przepisu czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Dalej zaś – zgodnie z treścią § 3 przywoływanego przepisu, jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokona-

nej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść osoba będąca w bliskim z nim stosunku domniemywa się, że osoba ta wiedziała iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Przesłanki skargi pauliańskiej

Z powyższego przepisu wynika zatem, że aby przyznać wierzycielowi ochronę opartą na instytucji skargi pauliańskiej, konieczne jest kumulatywne spełnienie następujących przesłanek:

- istnienie wierzitelności;
- dokonanie czynności z osobą trzecią;
- dokonanie czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli;
- osiągnięcie korzyści majątkowej przez osobę trzecią;
- działanie ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli;
- działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Istnienie powyższych przesłanek sprawia, że czynność prawna dłużnika jest bezskuteczna względem wierzyciela (bezskuteczność względna), a o bezskuteczności orzeka sąd w sposób konstytutywny, w postępowaniu wytoczonym przeciwko osobie trzeciej, z którą dłużnik dokonał czynności, albo w drodze zarzutu podniesionego przeciw tej osobie.

MICHAŁ WASILENKO

Adwokat, Associate w Departamencie Prawnym, członek Izby Adwokackiej w Lublinie, absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Specjalizuje się w prawie spółek handlowych oraz w prawie cywilnym.

MCDOLAND'S ZAKRZTU SIĘ BURGEREM OD SUPERMACA - GIGANT PRZEGRYWA SPÓR O ZNAK TOWAROWY PRZEZ NIEWYSTARCZAJĄCY MATERIAŁ DOWODOWY

Wygaśnięcie prawa właściciela unijnego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do EUIPO lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, w przypadku gdy w okresie pięciu lat znak towarowy nie był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, oraz że nie istnieją usprawiedliwione powody nieużywania tegoż znaku.

Postępowanie w sprawie wygaśnięcia znaku towarowego Unii Europejskiej

W dniu 11 stycznia 2019 r. Urząd Unii Europejskiej ds. własności intelektualnej (EUIPO) orzekł o podtrzymaniu wniosku złożonego przez Supermac's (Holdings) Limited z siedzibą w Galway w Irlandii przeciwko McDonald's International Property Company Limited z siedzibą w Wilmington o uchylenie rejestracji znaku towarowego Unii Europejskiej „BIG MAC”, pod numerem 62 638 „BIG MAC” (stanowiącego znak słowny, dalej jako znak towarowy lub znak towarowy Unii Europejskiej), co w konsekwencji oznacza cofnięcie ochrony

udzielonej znakowi towarowemu poprzez stwierdzenie jego wygaśnięcia.

Supermac argumentował, że znak towarowy Unii Europejskiej „BIG MAC” nie był przez McDonald's rzeczywiście używany w terminie 5 pięciu lat następujących po rejestracji znaku towarowego Unii Europejskiej w związku z zakresem objętym rejestracją jako znak towarowy Unii Europejskiej. Ze względu na okoliczność, że znak towarowy Unii Europejskiej „BIG MAC” został zarejestrowany 22 grudnia 1998 r., a wniosek o uchylenie został złożony w dniu 11 kwietnia 2017 r., żeby utrzymać udzieloną ochronę znaku towarowego McDonald's był zobowiązany wykazać w okresie

pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku o uchylenie rzeczywiste użytkowanie znaku towarowego.

Rzeczywiste użytkowanie znaku towarowego występuje, w przypadku gdy znak towarowy jest faktycznie użytkowany na rynku zarejestrowanego produktu i usług. Rzeczywistego użytkowania nie stanowi ani symboliczne użytkowanie znaku towarowego w celu zachowania praw przyznanych przez znak ani korzystanie do użytku wewnętrznego.

W postępowaniu o uchylenie rejestracji znaku towarowego Unii Europejskiej, to na właścicielu znaku (na gruncie niniejszej sprawy McDo-

nald's) spoczywa ciężar wykazania miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania znaku towarowego. Omawiane przesłanki mają charakter kumulatywny, co oznacza, że niewykazanie choć jednej z nich czyni postępowanie dowodowe w zakresie pozostałych zbędnym.

Ocena materiału dowodowego

Orzekając w sprawie, EUIPO stwierdził, że materiał dowodowy przedłożony przez McDonald's jest niewystarczający do tego, aby wykazać rzeczywiste używanie znaku towarowego Unii Europejskiej „BIG MAC”, ze względu na brak wykazania zakresu używania znaku towarowego.

W pierwszej kolejności EUIPO wskazał, że pisemne oświadczenia złożone przez przedstawicieli McDonald's przedłożone na okoliczność sprzedanej liczby kanapek są niewystarczające, bowiem jako materiał dowody pochodzący od samej strony zainteresowanej lub jej pracowników, mają co do zasady mniejszą wagę dowodową niż materiał dowodowy pochodzący niezależnie od stron, a tym samym ich wartość dowodową można ocenić jedynie w świetle pozostałych dowodów.

Następnie EUIPO wskazał, że wydruki stron internetowych McDonald's dowodzą istotnie charakteru użytkowania, ale nie jest możliwe stwierdzenie związku pomiędzy prowadzonymi przez McDonald's stro-

nami internetowymi a ewentualną liczbą oferowanych lub sprzedanych kanapek, w przypadku gdy McDonald's nie przedstawił choćby liczby odwiedzin strony czy dokumentacji zamówień. Przedłożony materiał dowodowy w postaci wydruków stron internetowych nie pozwala natomiast stwierdzić, czy możliwe było zakupienie lub zamówienie kanapki przez stronę internetową, co sprawia że przesłanki czasu, miejsca oraz zakresu korzystania wciąż pozostają nienależycie wykazane.

Podobnie EUIPO ocenił przedstawione przez McDonald's broszury, opakowania oraz wydruki materiałów promocyjnych. EUIPO podkreślił, że McDonald's nie przedłożył dowodów na okoliczność, że materiały te były rozpowszechniane i prowadziły do sprzedaży kanapek. Podobnie jak w przypadku wydruków witryn internetowych, nie przedłożono dowodów obrazujących liczbę sprzedanych kanapek (choćby liczbę zużytych opakowań w związku ze sprzedażą produktów).

Odnosząc się do wydruków ze strony internetowej en.wikipedia.org zawierających informacje o hamburgerze „Big Mac”, jego historii, składzie, wartości odżywczej w różnych krajach EUIPO zwrócił uwagę na okoliczność, że wpisów w Wikipedii nie należy traktować jako niezawodne źródło informacji, jako że ich treść może być zmieniana przez użytkowników Wi-

kipedii. Mogłyby one zostać uznane za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy jedynie w przypadku, gdy zostaną wzmocnione odmiennymi niezależnymi i konkretnymi dowodami.

Rozstrzygnięcie EUIPO

Ostatecznie EUIPO rozstrzygnął, że przedłożony przez właściciela znaku towarowego materiał dowodowy nie uzasadnia stwierdzenia, bez stosowania domniemań czy zakładania występowania prawdopodobieństwa okoliczności świadczących o tym, że znak towarowy był rzeczywiście użytkowany w związku z objętym nim produktami i usługami.

Przedłożony przez McDonald's materiał dowodowy w ocenie EUIPO okazał się niewystarczający, aby wykazać przesłankę zakresu użytkowania znaku towarowego, będącą niezbędnym elementem dowiedzenia rzeczywistego użytkowania. Jako, że przesłanki miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania znaku towarowego mają charakter kumulatywny, to niewykazanie choć jednej z nich czyni postępowanie dowodowe w zakresie pozostałych zbędnym.

W konsekwencji wniosek o uchylenie rejestracji znaku towarowego Unii Europejskiej „BIG MAC”, pod numerem 62 638 „BIG MAC” (stanowiącego znak słowny) okazał się całkowicie zasadny, a sporny znak towarowy utracił ochronę w całym zakresie.

MICHAŁ SKWAREK

Konsultant prawno-podatkowy w Russell Bedford. Aplikant radcowski w Departamencie Prawnym. Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego

NOWOŚCI W PRZEPISACH O OBROcie OBLIGACJAMI MOGĄ SPOWOLNIĆ DOKAPITALIZACJĘ MAŁYCH I ŚREDNICH SPÓŁEK

Od 01.07.2019 roku możemy spodziewać się rewolucji na rynku obrotu obligacjami. Zmieniają się między innymi zasady emitowania obligacji niepublicznych oraz listów zastawnych, co w rezultacie wydłuży czas emisji obligacji i utrudni funkcjonowanie niektórych przedsiębiorstw.

Ustawa z dnia 9 listopada 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem nadzoru nad rynkiem finansowym oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz.U. 2018 poz. 2243 zwana dalej: „Ustawą z dnia 9 listopada 2018 r.”) wprowadza drastyczne zmiany. Najważniejsze z nich zebrałyśmy w niniejszym artykule.

Obowiązek dematerializacji obligacji korporacyjnych oraz obowiązek rejestracji obligacji w depozycie papierów wartościowych

Jedną z kluczowych zmian, która wejdzie w życie od 1 lipca 2019 r. jest obowiązek emisji obligacji niepublicznych w formie zdematerializowanej. Zdematerializowany papier wartościowy nie posiada formy dokumentu papierowego – jest jedynie zapisem w rejestrze. Dematerializacja następuje w momencie rejestracji papieru wartościowego w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych (KDPW) lub w innym systemie na podstawie umowy o rejestrację. Taka umowa może być zawarta z KDPW lub z podmiotem prowadzącym inny system, jeśli ściśle

współpracuje z KDPW oraz spełnia określone kryteria.

Obowiązek nadzoru przez agenta emisji

Od 1 lipca 2019 r. w przypadku emisji obligacji prywatnych, które nie będą notowane na rynku regulowanym lub wprowadzane do ASO (Alternatywny System Obrotu), a także w przypadku certyfikatów inwestycyjnych emitowanych przez fundusz inwestycyjny zamknięty, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, przed zawarciem umowy, której przedmiotem jest rejestracja tych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, emitent zawiera umowę o wykonywanie funkcji agenta emisji tych papierów wartościowych z firmą inwestycyjną uprawnioną do prowadzenia rachunków papierów wartościowych albo z bankiem powierniczym.

Obowiązek gromadzenia informacji dotyczących m.in. emitentów przez KDPW

Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych

do 1 lipca 2019 r. będzie gromadził i udostępniał do publicznej wiadomości informacje o nieumorzonych obligacjach, listach zastawnych oraz certyfikatach inwestycyjnych wyemitowanych przez poszczególnych emitentów posiadających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto, KDPW będzie gromadził informacje dotyczące wielkości ich zobowiązań z tytułu tych papierów wartościowych, a także informacje pozwalające ustalić zakres i terminowość wykonywania przez nich tych zobowiązań.

Obowiązek informowania KDPW o emitowaniu obligacji zarejestrowanych w innym systemie rejestrowym

Na emitenta papierów wartościowych, które zostały zarejestrowane w innym systemie rejestrowym, będzie nałożony obowiązek przekazania następujących informacji w nieprzekraczalnym terminie 15 dni:

- w przypadku obligacji;
- oznaczenie ich emisji;
- liczbę obligacji wyemitowanych w ramach tej emisji;

- jednostkową wartość nominalną obligacji i walutę, w której ta została wyrażona;
- wysokość oprocentowania obligacji w stosunku rocznym;
- łączną wartość i walutę świadcze-

nia, które powinno zostać spełnione przez emitenta z tytułu wykupu obligacji;

Terminy, w których emitent powinien wykonywać świadczenia z tych obligacji;

- w przypadku listów zastawnych;
- oznaczenie ich emisji;
- liczbę listów zastawnych wyemitowanych w ramach tej emisji;
- jednostkową wartość nominalną listów zastawnych i walutę, w której ta została wyrażona;
- wysokość oprocentowania listów zastawnych w stosunku rocznym;
- łączną wartość i walutę świadczenia, które powinno zostać spełnione przez emitenta z tytułu wykupu

tych listów zastawnych;

- terminy, w których emitent powinien wykonywać świadczenia z tych listów zastawnych;
- w przypadku certyfikatów inwestycyjnych:
- oznaczenie ich emisji, a w przypadku, gdy są związane z subfunduszem – oznaczenie tego subfunduszu;
- liczbę wyemitowanych certyfikatów inwestycyjnych w ramach tej emisji;
- wskazanie świadczeń wynikających z certyfikatów inwestycyjnych oraz terminów, w których emitent powinien wykonywać te świadczenia.

Ponadto emitent jest obowiązany przekazywać Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych, w terminie 15 dni po zakończeniu każdego kolejnego miesiąca, informacje o wartości świadczeń wynikających z papierów wartościowych, które w okresie tego miesiąca stały się wymagalne, ze wskazaniem, czy i w jakim zakresie świadczenia te zostały spełnione, a także ma aktualizować informacje w przypadku, gdy przestały one odpowiadać stanowi rzeczywistości.

Obligacje wyemitowane przed 1 lipca 2019 r. oraz obowiązek sprawozdawczy

Obligacje mające postać dokumentu lub takie, które zostały zapisane w ewidencji w firmie inwestycyjnej prowadzonej na podstawie dotychczasowych przepisów, a wyemitowane przed 1 lipca 2019 r., będą nadal ważne i stosowa-

wać się będzie do nich dotychczasowe przepisy. Emitent takich papierów wartościowych lub podmiot prowadzący ich ewidencję będą jednak zobowiązani do przekazania do KDPW, do dnia 31 marca 2020 r. danych o wszystkich wyemitowanych emisjach obligacji, według stanu na dzień 31 grudnia 2019 r. Emitent obligacji lub podmiot prowadzący ich ewidencję będą zobowiązani do aktualizowania udostępnionych KDPW danych na temat emisji co do zasady aż do momentu wygaśnięcia zobowiązań z tytułu obligacji.

Sankcje i kary

Jeśli osoba działająca w imieniu lub na rachunek emitenta lub agenta emisji, a mająca za zadanie doprowadzić do zarejestrowania papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych, przekazuje KDPW nieprawdziwe informacje lub zataja prawdziwe informacje dotyczące tych papierów wartościowych lub emitenta, dodatkowo – informacje istotne dla oceny dopuszczalności dokonania tej rejestracji, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000.000 złotych.

Przeprowadzona przez ustawodawcę nowelizacja przepisów ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa inwestycyjnego oraz zapewnienie przejrzystości emisji papierów wartościowych. W praktyce jednak nowelizacja, w ocenie autora, stanie się źródłem szeregu problemów związanych z m.in. kosztami emisji obligacji oraz wydłużeniem w czasie emisji obligacji, co może wpłynąć negatywnie na szybkość dokapitalizacji małych i średnich spółek.

JUSTYNA KYĆ

Radca prawny w Departamencie Prawnym Od 2017 roku związana z Russell Bedford Poland. Specjalizuje się w obsłudze klientów korporacyjnych, w szczególności w zakresie sporządzania i negocjacji umów handlowych oraz świadczenia bieżącego doradztwa prawnego.

BARTOSZ NAWROT

Konsultant ds. prawnych związany z Russell Bedford Poland od 2018 r.

KASY FISKALNE ONLINE ZMIENIĄ OBOWIĄZKI PODATNIKÓW

Sprawa wprowadzenia internetowych kas fiskalnych utknęła w martwym punkcie. Niemniej można założyć, że Rząd wprowadzi je najszybciej jak to możliwe, ze względu na szeroko zakrojone działania ograniczające szarą strefę. Z jakimi nowymi obowiązkami będzie się wiązać posiadanie kasy tego typu?

2 sierpnia 2017 r. Minister Finansów powołał projekt pt. „Centralne Repozytorium Danych o Sprzedaży Detalicznej (CR)”. Projekt dotyczy wszystkich podatników VAT, w szczególności dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych. „System rejestracji on-line sprzedaży jest kolejnym narzędziem pozwalającym na uszczelnienie systemu podatku VAT. Skoncentrowany jest w szczególności na ograniczeniu szarej strefy w sprzedaży detalicznej. Wdrożenie nowego systemu pozwoli wzmocnić pozycję przedsiębiorców, którzy uczciwie prowadzą biznes” – wyjaśnił minister Paweł Cybulski,

CR w powijakach

Centralne Repozytorium Danych o Sprzedaży Detalicznej nadal jest w trakcie przygotowywania, chociaż zapowiadano, że dla niektórych branż (gastronomia, paliwa, usługi kosmetyczne, usługi fryzjerskie, usługi motoryzacyjne, usługi wulkanizacyjne i usługi fitness) ruszy z początkiem tego roku. Nadal jednak czeka na potrzebne zmiany legislacyjne. Reguluje go projekt Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie kas rejestrujących, które od listopada 2018 jest na etapie opiniowania, oraz Rozporządzenie Ministra Przedsiębiorczości i Technologii z dnia 28 maja 2018

r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące.

Błąd weryfikacji danych zablokuje kasę

Przegląd kryteriów technicznych, jakie ma spełniać kasa wskazuje na to, że korzystanie z nowego systemu lekkie nie będzie. Widzimy np., że

„kasa podczas pracy blokuje możliwość rejestracji sprzedaży w przypadku:

- 1) wystąpienia błędu weryfikacji danych;
- 2) zapełnienia pamięci fiskalnej lub

pamięci chronionej;

- 3) awarii lub odłączenia pamięci fiskalnej lub pamięci chronionej;
- 4) braku papieru;
- 5) odłączenia drukarki kasy;
- 6) odłączenia wyświetlacza dla nabywcy, przeznaczonego do odczytu przez nabywcę danych o sprzedaży w kasach wyposażonych w to urządzenie;
- 7) nieprzekazania klucza publicznego kasy w przypadku jego wymiany,

za pomocą protokołu komunikacyjnego, o którym mowa w § 42 ust. 1, do zewnętrznego systemu teleinformatycznego”.

Przy czym w większości wymienionych przypadków blokada będzie usuwana wyłącznie w trybie serwisowym.

Korzyści dla podatników i administracji skarbowej

MF chwali projekt, wskazując na możliwości ograniczenia działań administracyjnych. Ma on doprowadzić do:

- 1) zmniejszenia uciążliwości czynności sprawdzających i kontroli podatkowych poprzez precyzyjne ukierunkowanie działań kontrolnych KAS na walkę z oszustwami podatkowymi;
- 2) poprawy konkurencyjności podmiotów prawidłowo realizujących zobowiązania podatkowe poprzez ograniczenie destruktywnej działalności oszustów;
- 3) zmniejszenie czasu oczekiwania na zwrot podatku VAT;
- 4) możliwość tworzenia i przechowywania wszelkich dokumentów z kasy w formie elektronicznej;
- 5) uproszczenie zasad związanych z meldowaniem do urzędu skarbowego zmian miejsca użytkowania kasy.

Nowym obowiązkiem, jaki będą mieli spełniać podatnicy, będzie wprowadzenie obowiązku zamieszczenia NIP na paragonie gdy na-

bywcą jest przedsiębiorca. Nowe prawo stanowi też, że w przypadku sprzedaży ujętej na kasie fiskalnej fakturę do paragonu będzie można wystawić się na rzecz nabywcy będącego podatnikiem, wyłącznie jeżeli paragon dokumentujący tę sprzedaż będzie zawierał numer, za pomocą którego nabywca towarów lub usług jest zidentyfikowany na potrzeby podatku albo podatku od wartości dodanej.

Administracja skarbową dzięki CR będzie miała uproszczone kontrolowanie podatników. MF wymienia następujące korzyści:

1. Zwiększenie skuteczności KAS w ujawnianiu podatników biorących udział w przestępstwach podatkowych oraz wykrywaniu pozostałych nieprawidłowości podatkowych.
2. Zwiększenie skuteczności dochodzenia zaległości podatkowych w postępowaniu egzekucyjnym w wyniku poprawy szybkości wykrywania nieprawidłowości.
3. Efektywne zarządzanie kontrolą podatkową oraz kontrolą celno-skarbową poprzez dobór czynności weryfikacyjnych adekwatny do potencjalnego ryzyka.
4. Zwiększenie wpływów podatkowych do budżetu państwa.

Ministerstwo zapowiada, że refundacja kasy online będzie obowiązywała tak jak w przypadku kas stacjonarnych, przy czym będzie to 90% od wartości kasy do 1000 zł.

KATARZYNA KOŁBUŚ

Redaktor prowadząca RB Magazine. Od ponad 10 lat związana z prasą branżową, m.in. Gazetą Finansową i portalem ipip.com.pl, który poświęcony jest finansom, podatkom, prawu, polityce i gospodarce. Ukończyła filologię polską na UMCS oraz językową redakcję tekstu na UW.

AKADEMIA

www.rbakademia.pl

SZKOLENIA WYJAZDOWE

**Dokumentacja cen
transferowych w 2019
oraz planowane zmiany
na 2020 rok**

Mrągowo, Hotel Mrągowo,
17-19 lipiec 2019

Kontakt

Anna Brzustowska

Starszy Manager

T: +48 533 339 817

E: szkolenia@russellbedford.pl

AKADEMIA

www.rbakademia.pl

SZKOLENIA ZAMKNIĘTE

Z ZAKRESU KADR,
PŁAC I KSIĘGOWOŚCI
Z MOŻLIWOŚCIĄ
DOFINANSOWANIA
Z UE I KFS

Russell Bedford Poland Akademia dysponuje profesjonalną kadrą trenerów i specjalistów posiadających ogromną wiedzę merytoryczną i warsztat praktyczny, co w połączeniu z licznymi kontaktami w branży hotelarskiej daje nieograniczone możliwości przy organizowaniu szkoleń in-company. Dzięki dopasowaniu merytorycznemu do indywidualnych potrzeb uczestników zapewniają one najwyższą skuteczność.

Kontakt

Kinga Szostak

Manager ds. kluczowych klientów

T: +48 533 339 801

E: kinga.szostak@russellbedford.pl

www.russellbedford.pl

www.rbakademia.pl

rbmagazine.russellbedford.pl

Biuro Warszawa

ul. Marynarska 11
02-674 Warszawa
T: 22 299 01 00
F: 22 427 44 02
E: office@russellbedford.pl

Biuro Katowice

ul. Lompy 14 lok. 410
40-040 Katowice
T: 32 731 34 20
F: 32 731 34 21
E: katowice@russellbedford.pl

Biuro Kraków

Al. Płk. Wł. Beliny-Prażmowskiego 29/7
31-514 Kraków
T: 32 731 34 20
F: 22 427 44 02
krakow@russellbedford.pl